

Adventes Vēstis

2021
MAIJS
304

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

“VISIEM ES ESMU
TAPIS VISS”

Bērniem:
Dieva dāvanu
dalīšanās prieks

NO PILSĒTAS
UZ LAUKU
DZĪVI

[DIEV]BIJĪBAS
PROBLĒMA

Jauniešiem:
Kļūstot
par mammu

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS/IZGLĪTĪBA
Izsludinām pieteikšanos
misijas izglītībai!
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
[Diev]bijības problēma
- 09** VĀRDS LASĪTĀJAM
Parādot Kristus mīlestību
- 10** TĒMA
No pilsētas uz lauku dzīvi
- 15** DZĪVESSTĀSTI
Deviņas vēstules. Trešā vēstule
- 16** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums,
29. daļa (nobeigums)
- 18** EVANGĒLIZĀCIJA/RAKSTURS
“Visiem es esmu tapis viss”
- 21** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Vai cilvēki precēsies
arī Debesīs?
- 22** VESELĪBA
Veselības aptaujā noskaidro
dzīvesveida paradumus un
vajadzības
- 24** JAUNIEŠIEM
Kļūstot par mammu
- 26** BĒRNIEM
Dieva dāvanu dališanās prieks

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietojumu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Dzejniekam Eduardam Veidenbaumam ir dzejolis, kas iesākas šādi: “Jau ziediem rotātas pļavas, Jau dziesmām vilņojas gaiss, Gaišs zaļums sedz kalnus un gravas: Klāt maijmēness debešķīgais.” Skaisti vārdi, kuri patiešām acu priekšā uzbūvē brīnišķīgu ainu! Bet cik daudz skaistāka tā ir cilvēkam, kurš pazīst Dievu un visā šai dabas krāšņumā, plaukumā un daudzveidībā redz Radītāja mīlošo roku! Tieši tāpat, kā Dievs ik gadus modina zemi no ziemas miega un uzziedina to smaržu pilnajā pavasarī, Viņš arī dāvā pavasari ikvienā sirdī, kas Viņu meklē un pēc Viņa ilgojas. “Nekas cits kā vienīgi dievišķais spēks var atjaunot cilvēka sirdi un piepildīt dvēseli ar Kristus mīlestību, kas vienmēr izpaudusies mīlestībā pret tiem, par kuriem Viņš nomira.” (E. Vaita. “Izmeklētas vēstis”, 1, 336 oriģ.)

Kādos veidos Dievs ir mīlestība un cik svarīga kristieša (patiesībā – ikviena cilvēka!) dzīvē ir bijība, par to vēsta šī mēneša Vārds mācītājam raksts “[Diev]bijības problēma”, kura autori Anna un Ēriks Galenieki sagādājuši lasītājiem iespēju dziļi un nopietni pārdomāt, kas īsti ir bijība un pie kā noved bijības trūkums sabiedrībā, draudzē un kalpošanā.

Šī mēneša Tēma skar aktuālu un daudzus interesējošu jautājumu: kā iziet no pilsētas un uzsākt lauku dzīvi? Pirmajā rakstā atradīsiet garīgas pārdomas un praktiskus ieteikumus, bet otrajā piedāvājam liecību par pieredzi, kā Dievs ir vadījis šāda lēmuma pieņemšanā.

Aktuālais jautājums ģimenes mēnesī maijā meklē atbildi, vai cilvēki precēsies arī Debesīs, savukārt rubrika Jauniešiem piedāvā pieredzes stāstus no jau precētu cilvēku dzīves – četras jaunas māmiņas stāsta par to, kā Dieva dāvātais bērniņš (bērniņi) palīdzējis labāk ieraudzīt Dieva mīlestību.

Atklāsmes grāmatas seminārs šai numurā noslēdzas, bet tas nenozīmē, ka noslēdzas rubrika “Pa Bībeles lappusēm”! Pilnīgi noteikti tajā jūs gaida vēl daudz vērtīgu atziņu par citām tēmām!

Kā aizvien sava lappusīte sagādāta bērniem – mūsu čaklajiem un radošajiem lasītājiem, kuriem šoreiz piedāvājam kādu ideju Māmiņdienas apsveikumam un atskatu uz bērnu talantu pasākumu. Veselības lapīņa piedāvā kāda interesanta pētījuma rezultātus, bet rubrikā Latvijas ziņas jūs gaida iespēja pašiem kļūt par pētniekiem un iegūt izglītību! Kas, kā un kur – par to žurnāla lappusēs.

Visbeidzot – aicinu jūs paturēt prātā pašu galveno: lai ko mēs darītu un lai cik pilna notikumiem un darbiem arī būtu mūsu ikdiena, pats galvenais ir iet to kopā ar Dievu, savu sirdi atdotot Viņam! “Kungs, es nododos Tev, un tas ir viss, ko varu darīt!” (“Izmeklētas vēstis”, 1, 332)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtnē, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzī tiekat uzcelti par Dieva mājokli Garā.” (Efeziešiem 20:19)

Jau 125 gadus Latvijā ir Septītās dienas adventistu draudze. Šajā vēstures periodā tā piedzīvojusi dažādus laikus un dažādas valsts iekārtas, kā arī divas okupācijas. Draudze ir gājusi cauri dažādām krīzēm, un arī šobrīd ir krīze, bet varbūt tas vienlaicīgi ir atmodas laiks?

Kā izskatās Adventistu draudzes statistika šo dažādo periodu laika skalā?
 Cariskās Krievijas sastāvā – 22 gadi,
 Latvijas brīvvalsts laiks – 23 gadi,
 Vācijas okupācijas laiks – 4 gadi,
 Padomju okupācija – 45 gadi,
 atjaunotā Latvijas valsts – 31 gads,
 Eiropas savienības sastāvā – 17 gadi,
 COVID 19 krīzes laiks – 1 gads...

Visgarākā vēsturiskā pieredze Latvijā ir Rīgas 1. draudzei,

kas iezīmē adventistu kustības pirmsākumus Latvijā, Baltijā un pat visā cariskās Krievijas teritorijā. Šogad Rīgas 1. draudze šīs nozīmīgās jubilejas atzīmēšanai izvēlējusies 15. maiju. Krīzes ierobežojumu dēļ šoreiz izpaliks lielais jubilejas koppelākums, kā tas bija 100 gadu svinībās Kongresu namā un 120 gadu jubilejas pasākumā Latviešu biedrības namā pirms pieciem gadiem. Bet tiem, kas vēlēties, būs iespēja sekot līdzī svētku dievkalpojuma norisei ar interneta tiešraides starpniecību. Šoreiz jubilejas dievkalpojuma tēma ir “Draudze kā ģimene”. Varam sacīt arī – Latvijas adventistu ģimenes 125 gadu jubileja!

Ģimene un sabats ir piemiņa no zaudētās Ēdenes un tajā pašā laikā arī kā cerības stars ceļā uz Jauno Zemi un atjaunoto Ēdeni. “Jūs esat pasaules gaisma,” teica Kristus. Tāpēc ticīgo kopība, kas ir kā “viena sirds un viena dvēsele” un kas pārstāv savu Kungu šeit, virs zemes, sniedz praktisku apliecinājumu tām vērtībām, par kurām mācīja Kristus.

“Un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās. [...] visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi, un slavēdami Dievu, viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.” (Apustuļu darbi 2:42, 46, 47)

Tāds ir draudzes uzdevums arī mūsdienu pasaulē, kas pretrunu plosīta un grēka samaitāta meklē izeju no prognozējamā iznīcības lāsta. Draudze ir kā Debesu ģimenes daļa; kā patvēruma vieta; kā skola, kurā mēs mācāmies lietot praksē to, par ko mācīja Kristus; vieta, kur varam sastapt Dievu un Viņa bērnus.

Sveicu visus žurnāla lasītājus šajā mums visiem tik nozīmīgajā jubilejā!

Vilnis Latgalis,
 SDA Latvijas draudžu
 savienības prezidents

IZSLUDINĀM PIETEIKŠANOS MISIJAS IZGLĪTĪBAI!

Vai esi kādreiz domājis, ka gribētu izprast Dieva Vārdu vēl labāk, izkopt saskarsmes spējas ar cilvēkiem, lai mācītu Bībeles mācības arī citiem, bet tas šķiet sarežģīti, neaizsniedzami un Tavai situācijai neatbilstoši?

“Kungs vēlas, lai mēs iegūtu visu mums pieejamo izglītību, par mērķi izvirzot savas zināšanas sniegt citiem. Nevienam nevar zināt iepriekš, kur un kā viņš tiks aicināts strādāt vai runāt Dieva labā. Vienīgi Debesu Tēvs redz, ko Viņš no cilvēka var izveidot. Mums paveras tādas iespējas, ko mūsu vājā ticība nespēj saskatīt. Mūsu prātiem vajadzētu būt tā ievingrinātiem, ka vajadzības gadījumā mēs Viņa Vārda patiesības varam pasniegt visaugstākās šīs zemes varas priekšā tā, lai pagodinātu Viņa Vārdu. Mums nevajadzētu palaist garām nevienu izdevību intelektuāli attīstīt sevi Dieva darbam.” (E. Vaita. “Kristus līdzības”, 333. oriģ. lpp.)

Mīnētajā citātā teikts, ka vienīgi Debesu Tēvs redz, ko Viņš no cilvēka spēj izveidot. Diezgan bieži pat mēs paši neredzam vai vienkārši nezinām iespējas, kas ir pieejamas, bet patiesība ir tāda, ka to ir ļoti daudz un tās ir pielāgojamas dažādām cilvēku vajadzībām. Esošā situācija pasaulē mūs ir mudinājusi meklēt radošus risinājumus, un esam atraduši daudz un dažādas izdevības, kuras paver iespējas ikvienam draudzes loceklim iegūt savai situācijai un vajadzībām atbilstošu izglītību, sākot no pāris mēnešu klātienē vai neklātienē studijām dažādās misijas jomās līdz pat bakalaura un maģistra grādam reliģijā.

Misijas skola “Sūti mani” šajā gadā veidos neklātienē iesaukumu, kas būs pieejams daudz plašākam cilvēku lokam neatkarīgi no ģimenes stāvokļa vai darbavietas. Redzot, cik liela nozīme ir tam, ka draudzes locekļi mācās, aug un kļūst arvien izglītotāki, gribam misijas izglītību padarīt vēl pieejamāku katram draudzes loceklim, palīdzot saprast, kas ir vispiemērotākais, palīdzot iestāties atbilstošās izglītības programmās Latvijā vai ārpus tās.

KĀPĒC IEGŪT MISIJAS IZGLĪTĪBU?

“Dievs Savā kalpošanā var izmantot arī neizglītotu cilvēku, kurš savu dzīvi nodevis Viņam un ilgojas nest svētību citiem. Taču tie, kuriem līdz ar šo ziedošanās garu ir arī pamatīga izglītība, Kristus labā spēj paveikt daudz plašāku darbu. Viņi atrodas izdevīgās pozīcijās.” (E. Vaita. “Kristus līdzības”, 333. oriģ. lpp.)

Draudzei un cilvēkiem, kas vēl nepazīst Dievu, ir vajadzīgi nodevušies un izglītoti cilvēki!

KAM PIETEIKŠANĀS PAREDZĒTA?

Jebkura vecuma un pieredzes Jēzus sekotājam, kurš grib augt un mācīties, kā atbilstoši Dieva dotajiem talantiem padziļināt Bībeles zināšanās un kļūt efektīvākam kalpošanā cilvēkiem.

KO PIEDĀVĀJAM?

Pieteikuma anketā atradīsi uzskaitītas dažādas izglītības iespējas – gan mūsu, gan citu piedāvājumus. Ja atzīmēsi vairākas, sāksim ar sarunu, kurā, uzzinot Tavas iespējas un prioritātes, labprāt informēsim sīkāk par dažādu piedāvājumu atbilstību.

KĀDAS IR IESPĒJAS?

Par katru no tām labprāt pastāstīsim vairāk ieinteresētajiem vai lūkosim kopīgi pēc kā vēl cita.

1 gada pilna laika “Sūti mani” misijas skolas programma. Līdzīga programma kā pirmajā iesaukumā – vispārēja misijas izglītība, kurā viens gads tiek pilnībā veltīts mācībām un to praktiskam izmantojumam.

2 gadu nepilna laika “Sūti mani” misijas skolas programma. Studijas aizņems līdz 5 h nedēļā Tev ērtā laikā, kā arī 2–3 nedēļas nogales gadā. Pirmajā gadā uzvars tiks likts uz Bībeles izpēti sadarbībā ar ARISE misijas skolu, savukārt otrajā gadā

uzvars būs uz praktisko kalpošanu Tavā draudzē, darba vietā vai vidē, kur Dievs Tevi ielīcis. Studijas būs par simbolisku samaksu.

Bakalaura grāds reliģijā Baltijas ūnijā. Par šo programmu varat lasīt www.bauc.lv, kā arī aprīļa žurnālā “Adventes Vēstis” un adventisti.lv. 3–4 gadu laikā tiks iegūts bakalaura grāds reliģijā, mācības notiks angļu/krievu valodā. Simboliska studiju maksa, jo lielāko daļu izmaksu sponsorē draudze.

Maģistra grāds reliģijā Baltijas ūnijā. Mācības sāksies 2022. gadā, tomēr sagatavošanās kursi tiem, kam bakalaura grāds ir citā jomā, sāksies jau šogad.

Tiešsaistes misijas skolas specifiskos virzienos, kā arī vispārīgas misijas programmas. Iespēja mācīties vienatnē vai grupās sev ērtā laikā.

ARISE kurss, kurā Bībeles pamatmācības tiek aptvertas kā vienots Bībeles stāsts, ņemot vērā kontekstu un savstarpējo saistību.

Wildwood tiešsaistes misijas skola, kurā ir 6 mēnešu apmācības medicīnas misijā; ir pieejami dažādi kursi biznesa kalpošanā un menedžēšanā, kā arī citas iespējas.

AFCOE (Amazing facts Center of Evangelism) evaņģelizācijas apmācības gan tiešsaistē, gan klātienē (šobrīd tiek izstrādāta jauna programma Zviedrijā).

Vispārējā misijas izglītība ārzmēs. Parasti gadu garas programmas klātienē, kurās ir iespēja būt starpkultūru vidē, paplašināt redzesloku un mācīties no citu valstu pieredzes.

Matteson misijas skola Norvēģijā. Vispārīgas misijas apmācības ar praktisku darbu lauksaimniecībā.

LifeStyleTV Zviedrijā. Apmācības mediju misijā ar iespēju strādāt adventistu televīzijā Skandināvijā.

Menorah misijas skola Itālijā. Līdzīga **Matteson** misijas skolai.

Jossia misijas skola Vācijā, kas piedāvā 10 mēnešu misijas apmācības.

Citas misijas skolas Rumānijā, Ukrainā un citur.

Brīvprātīgais darbs Latvijā vai ārzemēs. Kaut arī tas ne vienmēr ir saistīts ar kādu izglītības programmu, nav šaubu, ka tas audzē raksturu, mudina uz nodošanos un izmaina dzīvi. Labprāt pastāstīsim vairāk par iespējām.

PIETEIKŠANĀS PROCESS?

Ja zini, ka nākamajā gadā labprāt mācītos, aizpildi pieteikšanās anketu.

Intervijas laikā kopīgi izskatīsim Tevis izvēlētās opcijas, ko būsī atzīmējis anketā.

Palīdzēsim Tev izvēlēties vispiemērotāko mācību programmu – fokusu, ilgumu, izmaksas, savienojamību utt.

Palīdzēsim ar pieteikšanos un dokumentu noformēšanu procesā.

Pieteikšanās termiņš?

31. maijs. (Taču, ja esi izlēmis, nevilcinies, dažās ārzemju skolās pieteikšanās jau būs beigusies!)

Pieteikšanās saite?

ej.uz/MisijasIzglitiba

Pāri visam gribu aicināt **katru** draudzes locekli jautāt Dievam – vai Tu gribi, lai nākamajā gadā veltu laiku, mācoties par Tevi, Tavu Vārdu un kalpošanu? Ja esi gatavs tam veltīt kādu daļu sava laika nākamajā gadā, piesakies! Ja zini kādu, kuru vajadzētu pamudināt pieteikties, dari to!

Lai Dievs svētī mūsu ikkatru lūgšanu un pārdomu laiku!

“Sūti mani” misijas skola
www.sendme.lv

Sūti Mani
MISIJAS SKOLA

Damu glezna

**“Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder,
un Dievam, kas Dievam pieder.” (Mateja 22:21)**

Kādu rītu, vairākas reizes lasot šo pantu, centos saprast, ko šie vārdi varētu nozīmēt man šodien. Jāatzīst, ka tajā svētbrīdī tā arī nesaņēmu atbildi. Bet tā atnāca pēc kādām dienām, ejot lūgšanu pastaigā. Arī maniem līdzcilvēkiem kaut kas pieder. Dievs caur mani Viņiem grib dot Savas svētības, tās nepieder man, Dievs sagatavojis tās viņiem. Nu es lūdzu, lai Dievs atklāj, kura dāvana kuram sagatavota, lai es nepiesavinu to sev, bet dodu saviem apkārtējiem to, kas pieder viņiem.

Edija Subatoviča

[DIEV]BIJĪBAS PROBLĒMA

Anna un Ēriks Galenieki,
Endrūsa universitātē

Mums nav jāiet pārāk tālu, lai pamanītu, ka visapkārt valda “bijības” problēmas. Tās ir skaidri izteiktas ģimenes lokā, mācību iestādēs, politikā, visdažādākajos sabiedrības slāņos un pat draudzes vidē. Bet kas īsti ir “bijība”?

Bijību ir ļoti grūti konceptualizēt; to kvalificēt vai izteikt kvantitatīvi ir neiespējami, jo tā balstās pati uz saviem unikāliem kritērijiem. Starptautiskajā Bībeles enciklopēdijā “bijība” definēta kā ‘pacilāts emocionālais stāvoklis, ko raksturo bailes un pārsteigums, kas savstarpēji mijas ar izbrīnu, pielūgsmi un godbijību’.

Meriama un Vebstera vārdnīca (*Dictionary by Merriam-Webster*) definē bijību kā ‘visu pārņemšu godbijības, apbrīnas, baiļu utt. izjūtu, ko rada kas grandiozs, cildens, ārkārtīgi iespaidīgs vai tml.’ Interesanti atzīmēt, ka psihologi, kuri pēta bijības būtību, izmanto nedaudz atšķirīgu definīciju, proti, ka bijība ir ‘saiknes izjūta ar kaut ko lielāku par sevi’. Atkarībā no konteksta bijībai ir visdažādākās nianšes un līdz ar to – attiecīga niansētība un interpretācija.

Runājot vispārīgos vilcienos, pirmatnējā jēga un izpratne par bijību, kas agrāk dominēja dažādās cilvēku kultūrās, lielā mērā ir izzudusi. Šodien cilvēki uzmanību koncentrē uz zinātnei un tehnoloģiju, kur pats galvenais ir cilvēcīgais elements. Ticība Dievam kā tāda tiek ignorēta, aizbildinoties ar to, ka cilvēkam pašam jāatrisina savas dzīves problēmas. Mūsdienās cilvēka

dzīve tiek uztverta un manipulēta kā līdzeklis visdažādāko šīs zemes mērķu sasniegšanai. Cilvēku masām, kuras dzīvo pēcapgaismības periodā, bijība ir ne tikai svešs jēdziens pats par sevi, viņām tā ir mirusi realitāte.

No vienas puses, dzīve bez bijības kļūst vien par aklu pienākumu un kompromisu jēdzienu. Savukārt, no otras puses, objektīva Bībeles izpēte tiek uzskatīta par reliģiju, kas ir ne vairāk, ne mazāk kā senas, tumsonīgas kultūras palieka, kura kaut kādā veidā izdzīvojusi līdz šodienas modernās zinātnes periodam.

BIJĪBAS TRŪKUMA SEKAS

Nav brīnums, ka šodien burtiski ik uz soļa redzam bijības ignorēšanas problēmu ražu. Piemēram, laulības pārkāpšana ir viena no problēmām, kas saistīta ar bijības trūkumu. Tiklīdz cilvēki aizmirst Dievu kā savu Radītāju un nonicina Viņa Vārdu, nav nekāds brīnums, ka tie savā fiziskajā, emocionālajā un garīgajā dzīvē pārkāpj visus likumus un priekšrakstus, lai tikai iegūtu to, ko sirds kāro.

Ja galvenais cilvēka dzīves mērķis ir uzkāpt varas kalngalos, lai no spēka pozīcijām kontrolētu zemāk stāvošos, arī tā ir bijības problēma. No otras puses, ja cilvēks savā dzīvē meklē mieru un satiecību ar apkārtējiem ļaudīm, ja cilvēks acu priekšā redz Dieva varenību, spēku un Viņa suverenitāti, tad tāds cilvēks ir ne tikai brīvs no varas un kontroles apsēstības gara, bet tam pat prātā neienāk doma savus uzskatus uzspiest citiem.

Tāpat apsēstība ar bagātību ir paralizētas bijības rezultāts. Tikai

godības Dievs – un ne šīs pasaules nepārtraukti bombardējošās reklāmas, kas sola zelta kalnus – ir Tas vienīgais, kas var apmierināt visas cilvēka šīs dzīves pamatvajadzības. Kad cilvēka prāts skaidri saprot to, ka Dievs patiešām nodrošina mūs ar visu nepieciešamo un ka katra laba dāvana nāk no Viņa, tad tāds cilvēks centīsies būt uzticams pārvaldnieks visās lietās, būs apmierināts ar mazumiņu, ar to, ko Dievs tam ir devis un uzticējis.

Lai cik savādi tas arī neskanētu, bet tas, kas mums laupa dievišķās bijības prieku, sajūsmu un izbrīnu, ir grēks. Šīs ir bijības īpašības kurām vajadzētu vainagot katra cilvēka dzīvi un katra sludinātāja kalpošanas darbu. Ja nav bijības, cilvēki meklē un atrod dažādus veidus un lietas, ar ko aizpildīt savas sirds tukšumu. Ja cilvēks paliek stūrgalvīgi vienaldzīgs un noraida Dieva esamības realitāti un Viņa Vārda atklāsmi, tas centīsies atrast kaut ko priekš sevis kaut kur Dieva radītajā pasaulē.

Diemžēl bijības svētības nevar ne nopirkt, ne atrast šīs pasaules reklāmu solījumos. Draugi un ģimenes locekļi bijību iedot nevar. Pasaulē ir daudz dažādu lietu, kas

**Ja cilvēks acu priekšā
redz Dieva varenību, spēku
un Viņa suverenitāti,
tad tāds cilvēks ir ne tikai
brīvs no varas un kontroles
apsēstības gara, bet tam
pat prātā neienāk doma
savus uzskatus uzspiest
citiem.**

**Bijība ir ‘saiknes izjūta ar
kaut ko lielāku par sevi’.**

var aizraut sev līdzī, pārsteigt un pat šokēt, bet nekas no tā nekad nespēs mūsu sirdij dot skaisto Dieva bijības un sajūsmas dāvanu. Jauna automašīna uz īsu laiku var atnest prieku, taču tā nekad nespēs piepildīt cilvēka dvēseli ar Dieva bijības godību. Pat izcila sekmes sludināšanas darbā var mest maldinošu ēnu uz sludinātāja prātu un uztveri attiecībā uz to, kam piemīt patiesā vērtība; bet tās nekad nespēs aizvietot patiesu sirds bijības prieku.

Dzīvi bez bijības var raksturot kā rituālistisku vai pragmatisku eksistenci, tas ir, tā ir atkarīga un pakļauta šīs pasaules masu filozofijai, sociālajiem virzieniem un to nosacījumiem. Pragmatisms izpaužas dažādās formās un veidos. Tas var tikt raksturots vai nu kā bailu pilna, vai nu kā visu kontrolējoša, vai visu attaisnojoša, vai arī ļaunprātīga un atriebības pilna esamība. Dzīve, kuru motivē bijība, parasti ir nepiespiesta, atklāta, cerību pilna, tā ņem vērā apkārtesošo intereses un ir mīlestības vadīta.

BIJĪBA KALPOŠANĀ

Liela daļa no plaši izplatītās kritikas un neapmierinātības ar draudzi un pastorālo vadību ir tieši saistīta ar nespēju ticību un tās praktiskos aspektus iesakņot bijības kontekstā. Eiropā, kur sekularizācija ir notikusi daudz straujāk nekā citās pasaules daļās, liela daļa iedzīvotāju nekad neizjūt vajadzību pēc draudzes vai Bībeles, un šai vienaldzībai pret garīgām lietām ir savi, visiem redzami rezultāti, kas diemžēl ir negatīvi.

Praktiski runājot, mācītāja kalpošanas darba pienākums ir pasludināt Dieva Vārdu, mācīt to un iedrošināt cilvēkus, kuri ir aizmārīgi attiecībā uz bijību, ir zaudējuši bijības drosmi, dzīvo bez jebkādas izpratnes par bijību un tās svētumu, kam ir izkropļoti vai galēji

**Dzīve, kuru motivē bijība,
parasti ir nepiespiesta,
atklāta, cerību pilna, tā ņem
vērā apkārtesošo intereses
un ir mīlestības vadīta.**

Mācītāja uzdevums ir apzināti iedzīvināt bijības skaistumu un tās nozīmi ne tikai attiecībā uz Dievu kā Radītāju, bet arī visās cilvēku attiecību jomās.

ultrakonservatīvi uzskati attiecībā par tās dabu vai kas nevēlas neko par to dzirdēt. Mācītāja pienākums ir atvērt viņiem acis, lai tie varētu ieraudzīt Dieva skaistuma dievišķo godību, Viņa krāšņo žēlastību un gudrību, Viņa spēku, uzticību un suverenitāti, Viņa pacietību, laipnību, žēlsirdību un mīlestību. Turklāt no mācītāja sagaida, ka viņš centīsies padarīt dzīvus šos Dieva godības elementus klausītāju sirdīs un prātos, ka bijības kontekstā tie pilnīgi pārveidos ne tikai ļaužu ikdienu, bet arī visu dzīves gājumu. Citiem vārdiem, lai arī kāds nebūtu kalpošanas konteksts vai Bībeles studiju tēmat, mācītāja uzdevums ir apzināti iedzīvināt bijības skaistumu un tās nozīmi ne tikai attiecībā uz Dievu kā Radītāju, bet arī visās cilvēku attiecību jomās.

Ja apmeklētais dievkalpojums laudis neiedvesmo uz bijību, alkām meklēt Kristu un apņemšanos sākt jaunu dzīvi, kaut kas nav kārtībā. Sludinātāja svētrunas eksegēzē kaut kas nav pareizi, ja tā neizraisa bijības vēlmi. Teoloģiskās diskusijas un dažādie interpretācijas pierādījumi, kuri neizraisa bijību, nemotivē meklēt Dievu, paši par sevi ir seklī un pat nenožīmīgi. Bībeles zināšanās, kuras nespēj stimulēt bijību, kaut kā pietrūkst. Ja cilvēka sekošana Kristum neattīsta un nenostiprina vertikālo aspektu, kura neatņemama sastāvdaļa ir bijība, tad te kaut kas nav kārtībā. Bijība ir viens no draudzes kalpošanas svarīgākajiem aspektiem, un, tiklīdz sludinātājs to satver, viņš var virzīt savu kalpošanas darbu pilnīgi jaunā trajektorijā.

Parasti mācītājs kalpo cilvēkiem, kuri ir neiecietīgi pret bijību, ir zaudējuši tās izpratni un kuriem tā ir jāatrod no jauna, lai viņi ne tikai dzīvotu kā dievbijīgi Dieva dēli un meitas, bet spētu nodot šo bijības mīlestību arī nākamajai paaudzei.

Visbeidzot – bijībai ir milzīgs spēks. Tieši tāpat kā katrs mūsu sirdspuksts funkcionē kā dzīvības indikators, arī Dieva bijība norāda uz mūsu saikni ar Dievu – ka tā ir dzīva. Starp citu, ir ļoti labi zināms, ka veselīgai bijībai ir sevišķs spēks un īpašības, kas uzlabo cilvēka vispārējo garīgo un emocionālo labsajūtu.

DZĪVE BIJĪBAS ĒNĀ

Kad lasām evaņģēlista vārdus: “Mēs esam iepazinuši Dieva mīlestību pret mums un ticam tai. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek vienotībā ar Dievu, un Dievs – vienotībā ar viņu” (1. Jņ. 4:16), vai mūsu sirdij nevajadzētu tikt pārpildītai ar sajūsmu, pateicību, prieku un pazemību? Vai šim Dieva žēlsirdības brīnumam nevajadzētu mūs novest pie bijības, kura motivētu visu mūsu dzīvi un kalpošanu? Ietverot visu iepriekš teikto vienā vārdā, varam sacīt, ka tā ir “[Diev]bijība”.

Nepateiksim neko jaunu, sakot, ka problēma sakņojas tieši šeit. Pārāk daudzi no mums dzīvo savu vienmuļo ikdienas dzīvi, smagi strādājot un uzticīgi kalpojot, pat nepieļaujot domu, ka pastāv tāds garīgs jēdziens kā bijība. Cilvēki dzīvo dienu no dienas, nedēļu pēc nedēļas bez sajūsmas un entuziasma, bez bijības prieka pat tad, kad lasa dzīvā Dieva Vārdu. Tas, kam vajadzētu izsaukt cilvēku sirdīs sajūsmu un apbrīnu, nevienam vairs neinteresē. Tas, kam vajadzētu pārņemt visu cilvēka sirdi un dvēseli klusā, pateicības pilnā pielūgsmē, ir kļuvis tik pazīstams. Visu mūžu lasīt vienu un to pašu grāmatu, kur viss ir tik labi zināms, ir garlaicīgi. Pie tam cilvēki ir tik ļoti aizņemti ar visu ko, ka tiem pat nav laika pievērst uzmanību garīgām lietām. Laudis veic savu ikdienas kalpošanu bez pārliecinošas, patiesas pateicības izjūtas. Viņi pat nepamana visapkārt redzamo godību, kas norāda uz vienu vienīgo godību – Dieva godību.

Grēciniekiem ceļš starp bijību un neapmierinātību ir ļoti īss. Dievs radīja cilvēkus tā, lai tie dzīvotu savu dzīvi bijības ēnā. Katram vārdam, ko sakām, katram solim, ko speram, katram mūsu ikdienas darbam, katram pieņemtajam un

Katram vārdam, ko
sakām, katram solim,
ko speram, katram
mūsu ikdienas darbam,
katram pieņemtajam un
realizētajam lēmumam un
katrai vēlmei, ko vēlamies
apmierināt, jātiek iekrāsotai
ar bijības nokrāsu.

realizētajam lēmumam un katrai
vēlmei, ko vēlamies apmierināt, jātiek
iekrāsotai ar bijības nokrāsu. Dievs
mūs ir radījis tā, lai mēs dzīvotu un
kalpotu savam Radītājam, pastāvīgi
vēršot skatu uz augšu, proti, – lai
mūsu garīgās acis būtu atvērtas
vertikālajām un horizontālajām
realitātēm. Dievs mūs radīja ar sirdi,
kas spēj analizēt, pētīt, salīdzināt;
sirdi, kas būtu izsalkusi, kas meklētu
gandarījumu un to atrastu.

Bēdīgas lietas notiek tad, kad
sludinātājs zaudē bijības sajūtu.
Bēdīgas lietas notiek draudzes
dzīvē tad, kad mācītāja sirdī nav ne
sajūsmas, ne prieka, ne apbrīnas.
Bēdīgas lietas notiek tad, kad
sludinātājs, kurš ir draudzes vadītājs,
zaudē interesi. Bēdīgas lietas notiek
tad, kad mēs skatāmies augšup,
lejup, visapkārt un ne uz ko vairs
nereagējam – kad prieks, sajūsma,
apbrīna, pateicība, Dieva slavēšana,
kas ir patiesas bijības elementi, kad
tas viss ir zudis.

MĪLESTĪBAS BIJĪBA

Jānis savā 16. panta lakoniskajā
frāzē “Dievs ir mīlestība” (1. Jņ. 4:16)
koncentrē mūsu uzmanību uz vienu
no galvenajiem pamatvārdiem, proti,
“mīlestība”. Ikviens cilvēks kaut
kur pašos sirds dziļumos ilgojas pēc
tā, kas ir īsts, uzticams, skaists un
mūžīgs, jo Dievs Savu radību tā ir
ieprogrammējis. Nav svarīgi, vai esi
sludinātājs vai vienkāršs draudzes
loceklis, ikviens meklē to, kas ir
cēls, skaidrs un neviltots, to, kas ir
patiesa mīlestība vārda visīstākajā
nozīmē; to, kas var nomierināt sirds
dziļumos dusošās ilgas. Bet Bībele
saka, ka šo “mīlestību” var atrast tikai
vienā vietā, tas ir, pie Dieva. Dievs
kā Radītājs un Tiesnesis ir mīlestība

visādā ziņā. Viņš ir mīlestība taisnībā.
Viņš ir mīlestība kā visu radīto
pasaulu Valdnieks. Viņš ir mīlestība
žēlastībā. Viņš ir mīlestība Savā
uzticībā. Viņš ir mīlestība žēlsirdībā.
Viņš ir mīlestība svētumā. Viņš ir
mīlestība mīlestībā. Viņš ir mīlestība
Savā bardzībā. Visi Viņa vārdi ir
mīlestība un patiesi. Visa Viņa rīcība
ir mīlestība un pareiza. Kad Viņš ir
dusmīgs, Viņš ir mīlestība. Kad Viņš
saglabā dzīvību, Viņš ir mīlestība. Kad
Viņš atņem dzīvību, Viņš ir mīlestība.
Kad Viņa vārdi ir grūti saprotami,
tie ir mīlestība. Kad Viņa vārdi ir
mieru nesoši, tie ir mīlestība. Visi
Viņa apsoliņumi ir mīlestība. Visi Viņa
baušļi ir mīlestība. Viņa pestīšanas
plāns ir mīlestība, un to var teikt tikai
par Dievu. Viņš ir bijis, ir un vienmēr
būs mīlestība visās lietās. Tikai
Kristus dievišķā mīlestība kā pozitīvu
atbildes reakciju var izsaukt cilvēka
sirdī patiesi dziļu bijību.

TIKAI DIEVS IR BIJĪBAS CIENĪGS

Visā Universā nav nekā tāda,
kas varētu līdzināties Dievam. Viss
ap mums, ar ko saskaramies, ir
nepilnīgs. Pat pirms grēkā krišanas
radības godību nevarēja salīdzināt
ar Radītāja godību. Lai cik savādi
nebūtu, neskatoties uz to, ka cilvēki
var dedzīgi kalpot Dievam, grēkam
ir spēks padarīt viņus aklus attiecībā
uz Dieva godību. Ir ļoti bēdīgi, ja
cilvēki aizstāj Dieva bijību ar cilvēku
bijību. Katram, kas kalpo Dieva

[Diev]bijība ir
visatbilstošākais,
nepieciešamākais un
visvairāk vajadzīgais
garīgais aspekts,
jo tikai bijība tās pareizā
izpratnē spēj dot
dvēseles mieru,
atbrīvot no depresijas,
nomierināt nepacietības
un agresijas garu un
pildīt sirdi ar patiesu
ticības prieku.

Dievs ir bijis,
ir un vienmēr būs
mīlestība visās lietās.
Tikai Kristus dievišķā
mīlestība kā pozitīvu
atbildes reakciju var
izsaukt cilvēka sirdī
patiesi dziļu
bijību.

druvā, jāizvairās no tāda kalpošanas
veida, kurā cilvēki var tikt tik ļoti
iespaidoti no sludinātāja runas
dāvanām, ka neapzināti Dieva bijību
aizstāj ar cilvēka pagodināšanu.
Bijība ir ticības, dzīves un misijas
pamats. [Diev]bijība var palīdzēt
mums pārorientēt savas prioritātes
un saskatīt to, kas patiešām ir pats
svarīgākais mūsu dzīvē.

Šodienas epidēmijas kontekstā
[Diev]bijība ir visatbilstošākais,
nepieciešamākais un visvairāk
vajadzīgais garīgais aspekts, jo tikai
bijība tās pareizā izpratnē spēj
dot dvēseles mieru, atbrīvot no
depresijas, nomierināt nepacietības
un agresijas garu un pildīt sirdi ar
patiesu ticības prieku.

PARĀDOT KRISTUS MĪLESTĪBU

Neviens šajā pasaulē nebrīnās par to, ka ļaunums tiek atmaksāts ar ļaunu, skarbbumam pretī tiek likts vēl lielāks skarbums un aizvainojumam tiek atbildēts ar: lai tev arī sāp! Gluži kā JĒZUS mācekļi strīdējās, kurš būs tas, kurš mazgās pārējiem kājas. Ne jau es pazemošos! Es jau nu arī nē! Kāpēc gan man tas būtu jādara? Vai tad es te esmu viszemākais?

Tad JĒZUS paņēma priekšautu, apsien to un sāk mācekļiem kājas mazgāt. Apmulsums, izbrīns, neveiklība, neizpratne, kauns – kas rosījās mācekļu sirdī un prātā tajā brīdī?

Mēs daudz filozofējam un spriežam par to, ko gan nozīmē KRISTUS upuris, nāve pie krusta, vai nevarēja citādāk, kāpēc šādas ciešanas utt. KRISTUS nespriedelē un negaida nekādas spriedelējumus no ļaudīm. Vienīgais, ko VIŅŠ sagaida: redziet, kādu mīlestību – *redziet!* Un vienīgais, ko VIŅŠ sagaida, ir pretmīlestība. VIŅŠ mirst, jo mīl. Mīlestība neprātuļo un nevāvuļo tukši, tā vienkārši mīl. Tā klusi noliecas pie otra kājām un nomazgā tās.

Mīlestība otrā cilvēkā redz personu, par kuru miris arī viņa PESTĪTĀJS. Tā spēj piedot, jo – cik daudz vairāk pašam ir piedots. Bet tas ir neiespējami bez KRISTUS. Bez VIŅA mēs tiesājam, apsūdzam, kritizējam, nīstam un nievājam. To mēs tik ļoti protam!

Tie notikumi un tie stāsti, kad ļaunu atmaksā ar labu, kad pagriež otru vaigu, tie ir tie, kurus apbrīnā nespējam aizmirst, jo normāli mēs tā nerīkojamies. Šādi notikumi nav ikdiena. Tie mulsina, tie liek apklust...

Tad mēs metamies aizstāvēt divaini orientētos, mēs kļūstam tik ļoti humāni, līdzjūtīgāki par pašu Dievu. Un nav vairs svarīgi, ko DIEVS ir sacījis Savā VĀRDĀ, nav vairs saistoši grēku saukt par grēku un kļūst vienalga, kādu milzu ļaunumu šī grēka aizstāvēšana, līdz pat likumu maiņai, nodara DIEVA ieceltai ģimenei kā pamatstandartam attiecībās, kurās jāaug bērniem. Ir viegli ārēji redzami parādīt sevi sabiedrībai kā trakoti tolerantu un iekšējā. Lai visi redz! Grūtāk ir lūgt par šiem cilvēkiem. Neviena jau to neredz un nepaslavēs tevi par to, bet tieši tas ir tas, ko DEBESTĒVS sagaida no Saviem bērniem – lai mēs lūgtu par tiem, kas nomaldījušies. Bet tas patiešām nav ērti sirdij, kurai rūp tikai paša es. JĒZUS bija kopā ar grēciniekiem. VIŅŠ taču bija nācis tos glābt. Bet VIŅŠ Savā kopā būšanā ar grēciniekiem nekad neteica: "Grēko vien, viss ir kārtībā! Mīkstināsim likumus, dažus atcelsim, ja jums tas par grūtu, labi, varat tos arī neievērot, tas jau nav tik svarīgi." JĒZUM mūsu grēki maksāja dzīvību. Vai var teikt, ka grēks – tas nav tik svarīgi?

Mums vajadzīga mīlestības pilna sirds. Mums ir egoisma pilna sirds.

Labi, teikšu: man vajadzīga mīlestības pilna sirds. Kamēr dvēseli posta paštaisnības vēji, neviena mīlestības ziedīnš tur uzplaukt nevar. Kamēr mēs tikai runājam un runājam par mīlestību, citi to vienkārši dara. Dara mīlestību. Tie nemāk teikt tos skaistos mīlestības vārdus, tie vienkārši savā dzīvē klusi un rāmi dara mīlestību. Kāds tiek paēdināts, kāds apģērbts, kāds samīļots, aizlūgšanās ietīts, kāda sirds sasildīta...

DIEVS iemācīja putniem lidot. Tie lido, un tiem nav robežu. Kad DIEVS mums iemāca dzīves mīlestības lidojumu, tad pazūd robežas, tad nav labo un slikto, pareizo un nepareizo, mūsējo un jūsējo – ir grēcinieki, kuriem visiem, tāpat kā man, vajadzīgs KRISTUS!

Mēs beigsim "ēst" viens otru tad, kad sāksim ēst DIEVA maizi, VIŅA Maizi, un dzert no DIEVA avotiem. Un ar to mīlestībā dalīsimies...

*No DIEVA avotiem ja sirds tiek dzirdināta,
Tā ziedot sevi spēj no laba prāta,
Tā mīlot apskauj izslāpušas sirdis,
Tā nāvei nolemto ar JĒZU dzirdī,
Jo tikai VIŅŠ ir visiem ūdens dzīvais,
Jo tikai VIŅĀ dzimstam līdzjūtībai,
Un tikai VIŅĀ īsti būsīm dzīvi
Un VIŅA mīlestībā nemirstīgi.*

Ingrīda Markusa

No pilsētas uz lauku dzīvi

“Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, tā jūs tiksit nostiprināti; ticiet Viņa praviešiem, tad jums veiksies.” (2. Laiku 20:20; KJV)

Ir daudz pārliecinošu iemeslu, kāpēc meklēt iespēju veidot dzīvi laukos. Cenu kāpums, ekonomiskā un politiskā nedrošība, rūpes par ģimeni un veselību ir tikai daži no šiem iemesliem. Dieva Vārds māca, ka Dievs cilvēku ielika dārzā, tādējādi atklājot Savu cilvēkam paredzēto nodomu. Ja uzticīgi sekojam Dieva dotajiem norādījumiem, arī mēs varam piedzīvot laimi un svētības, ko Radītājs sniedz caur dabas vienkāršajiem instrumentiem (2. Moz. 2:15; Jer. 6:16).

Vēl tikai 19. gadsimta sākumā lielāka daļa mūsu radnieku dzīvoja laukos. Laikā, kad daudzi sāka lūkoties pēc vieglākas dzīves, Idas vecāki nolēma atgriezties pie zemes un uzņemties vienkāršas, bet brīvas dzīves sākumu. Dzīve uz laukiem vienmēr un visur ir bijusi vienāda – tas ir grūts darbs, bet tas ir arī neatsverams ieguvums mūsu izaugsmei un laimei. Vēlos sniegt izrakstu savas vecvecmāmiņas rakstītā.

“Atgriežoties pavasarim, arī zemkopji rosījās jaunam darba cēlienam [...] Vecā zemnieka Mežmalieša dēls Pēteris izvēlējās atstāt kalpotāja gaitas Mazrozītes muižā pie barona. Viņš bija sevi

*nolēmis palikt pie zemes darba. Pētera tēvs jau agri savam dēlam bija mācījis patiesību, ka **dzimtā zeme jāmīl, jākopj un jāmīl ar sirdi karsti – rokās viņa jāpatur. Mācījis viņš bija, ka, rokām cilājot smaržīgas zemes velēnas, nav jābaidās sviedru, kas raso pieri – tā zemes svētība.***

Sākās darbs un cīņas, dažreiz arī neveiksmes. Viss zemes darba smagums likās vai pie zemes lieks. Jaunais Pēteris bija dzīvespriecīgs, no dabas piemīlīgs, bet sīkstis kā kaltēta kadiķa sakne [...] Ar neatlaidību, sevi nežēlodams, agri jau pirms saules lēkta viņš bija kājās un daudz no dienas darāmā paveica viens. Ģimenes dzīves gaišais siltums priecēja un stiprināja jaunā vīra rokas un sirdi. Blakus savam dzīves draugam – celmlauzim ar klusu pacietību un darba mīlestību stāvēja viņa jaunā sieva Elmīte. Kopdzīvē ar savām māsām jaunā saimniece izveidoja apbrīnojamu saskaņu. Kad viena redzēja darāmo darbu, arī otra, to jau ieraudzīdama, steidzās pirmā pacelt [...]

Kad jau gads bija pagājis, jauno ģimeni apsveica pirmais dēls Pāvils. Tēvs tvēra vēl ciešāk arkla lemešus [...] Neskatījās viņš uz tulznām, kuras durstoši sūrkstēja delnās, un sviedraīno, putekļiem klāto pieri. No darba nākdams vai darbā iedams, viņš neaizmīrsa priecāties par smaržīgo puķu ziedu baltumu, un ziedi – tie vienmēr rotāja viņa cepuri vai krūtis.”

Neilgi pēc Otrā pasaules kara beigām ar atkārtotu uzsvāru Septītās dienas adventistu vidū izskanēja Dieva aicinājums pamest pilsētas un atrast savas mājas lauku apvidos. Šim aicinājumam bija iespaidīgs spēks.

Tika izdota brošūra “Country Living”, kurā bija apkopoti Dieva pravietei Elenai Vaitai sniegtie brīdinošie un aicinošie ziņojumi.

“Dieva plānā Israēlam katrai ģimenei bija māja uz zemes ar pietiekamu platību augsnes apstrādei. Tādējādi tika nodrošināti gan līdzekļi, gan pamudinājums lietderīgai, strādīgai un sevi apgādājošai dzīvei. **Neviens cilvēku izgudrojums nekad nav uzlabojis šo plānu.**” (E. Vaita. *The Kress Collection*, 183)

1903. gadā Elena Vaita rakstīja: “Ir pienācis laiks, kad ģimenēm saskaņā ar Dieva pavētajiem ceļiem būtu jāatstāj pilsētas [...] Vecākiem būtu jāatrod tik piemērota vieta, cik vien viņu līdzekļi to atļauj [...] (tur) vajadzētu atrasties zemes gabalam, kuru varētu apstrādāt.” (E. Vaita. *Kristiešu māja* (citos izd. *Adventistu māja*) 139.4)

“Vecākiem, kas dzīvo pilsētās, Tas Kungs sūta brīdinošu saucien: savāc savus bērnus savās mājās; savāc viņus prom no tiem, kuri neievēro Dieva baušļus, kuri māca un dara ļaunu. Ticiet arī no pilsētām, cik ātri vien iespējams.” (E. Vaita. *Manuscript 133*, 1902)

Tā kā cilvēku galvenais virziens ir bijis no laukiem uz pilsētām, adventistu ģimenēm nav bijis viegli pagriezties un doties pretējā virzienā – ārā no pilsētām. Līdz ar to Dievam nācies atkal un atkal brīdināt Savus ļaudis.

“Atkal un atkal Tas Kungs ir pavēlējis, lai mūsu ļaudis aizved savas ģimenes prom no pilsētām uz laukiem, kur viņi var audzēt paši savus uzturu; jo nākotnē pirkšanas

un pārdošanas problēma būs ļoti nopietna. Tagad mums vajadzētu sākt ņemt vērā instrukcijas, kas mums dotas [...]” (E. Vaita. *Letter* 5, 1904)

Gadu gaitā ir kādi, kas ņēmuši vērā šos vārdus, citi tos dzird pirmo reizi. Svarīgi ir griezties pie Dieva lūgšanā, lai saprastu, kā man un manai ģimenei piepildīt Dieva aicinājumu. Ar to es nedomāju, ka viss Dieva aicinājums ir dzīve uz laukiem, tāpat kā zemkopība nav vienīgā lieta, ko darīt.

Dzīve laukos bieži vien prasa ne vien pārceļšanos uz lauku apvidu, bet arī dzīvesveida maiņu, kas daudziem var nākt par svētību. Vecākiem būtu īpaši vērts palūkoties uz tām lietām, kas ienes pilsētas dzīvi mājās, ar to mums ir jābūt īpaši uzmanīgiem.

“Man ir uzdots teikt katrai ģimenei un ikvienai draudzei: Dievs jūs svētīs, ja jūs paši darbosities priekš savas glābšanas ar bailēm un drebešanu [...]” (E. Vaita. *Letter* 5, 1904)

Nav iespējams par daudz uzsvērt, cik neapdomīgi un mulķīgi ir spert šādu soli bez iepriekšējas pamatīgas sagatavošanās (skat. Lk. 14:28–30) Lūgšanas pēc Dieva vadības, mācīšanās un vēlreiz mācīšanās,

kā arī pieredzes gūšana ir dažas no lietām, kas ir nenovērtējami noderīgas un var būt izšķirošas. Rūpīgi jāizsver dažādi finansiāli un citi lēmumi un jāveic attiecīga sagatavošanās. Arī padoma prasīšana pieredzējušiem brāļiem var būt ļoti noderīga un palīdzēt saskatīt lietas, kuras citādi paliktu nepamanītas. Labs padoms var pasargāt no daudzām neveiksmēm. Svarīgi atcerēties, ka šis ir **jūsu lēmums** priekš Dieva, priekš jums pašiem un jūsu ģimenes.

Elena Vaita vadīja ar piemēru

[Betlkrīka, Mičigana, ASV]

“Pirmdiena, 1859. gada 11. aprīlis. Lielāko dienas daļu pavadīju, veidojot dārzu maniem bērniem. Jutos gatava padarīt mājas viņiem tik patīkamas, cik vien varu, lai šīs mājas viņiem būtu vispatīkamākā vieta no visām.” (E. Vaita. *Manuscript* 6, 1859)

“Dārgie bērni, es rakstu nevis tikai jūsu izklaidei, bet jūsu pilnveidošanai.

Mācieties, kur jūs ciešat neveiksmi, un tad nopietni sāciet reformu darbu. Jums jāapgūst kārtība. Noteiciet stundas darbam dārzā, noteiciet stundas dienas karstumā, lai sakārtotu savas dārza sēklas, noteiciet stundas, lai lasītu un uzlabotu prātu. Nepavadiet dārgos brīžus, kašķējoties un meklējot viens otra vainas [...] Jūsu mīlošā māte.” (E. Vaita. *Appeal to Youth*, 70)

“Mēs darījām visu iespējamo, lai attīstītu savu zemi, un mudinājām kaimiņus apstrādāt augsni, lai arī viņiem būtu savi augļi un dārzeni. Mēs viņiem mācījām, kā sagatavot augsni un ko stādīt, un kā rūpēties par augošo produkciju. Viņi drīz iemācījās priekšrocības, parūpējoties par sevi šādā veidā. **Mēs sapratām, ka Kristus, dzīvojot uz šīs zemes, personīgi interesējās par vīriešiem un sievietēm. Viņš bija medicīnas misionārs visur, kurp devās. Mums jāiet, darot labu, tāpat kā Viņš to darīja.** Mums tiek uzdots izsalkušos barot un apģērbt kailus; dziedēt slimos un mierināt tos, kas sēro.” (E. Vaita. *Manuscript* 126, 1902)

Dažas norādes

Apzinoties, ka šis raksts nespēj aptvert visas ar lauku dzīvi saistītās svarīgās tēmas, vēlos dot dažas ļoti vērtīgas norādes, kas var palīdzēt tiem, kas vēlas veikt šo izmaiņu.

Mācības – labākā mācību programma, ar kādu esmu iepazinies.

MTempleS Misija, ASV - info@MTempleS.org, +1 (269) 815 8483 (arī WhatsApp)

Medicīnas misionāru tiešsaistes apmācība ar vairāk nekā 20 novirzieniem (zemkopība, misija pilsētās, mentālā veselība, Dieva masāžas sistēma u.c.). *MTempleS* ģimene apmāca misionārus un draudzes locekļus visā pasaulē, apmācība pieejama arī Latvijā.

Pieredze – ļoti svarīgi ir krāt pieredzi un prasmes, ko Dievs var svētīt, kad tās jāliek lietā. Vai tas būtu mācīt bērniem audzēt lociņus un saulespuķes uz palodzes, mācīties salabot savu automašīnu vai apgūt

Medical Missionary TEMPLE SYSTEM

tik vienkāršu lietu kā cilāt lāpstu. Daudzkārt mēs varam ietaupīt, darot darbiņu paši, bet šeit katram jāizsver, kas ir piemērots viņa situācijā. Der atcerēties, ka enerģija un nepadošanās bieži vien paveic vairāk nekā liela apdāvinātība.

Īpašums – daudzus attur īpašuma dārdzība. Bet Dievs ir apsollījis palīdzēt Saviem ļaudīm atrast mājas ārpus pilsētas. Mājai nav jābūt lielai, bet svarīgi, lai pie tās būtu zeme, ko apstrādāt. Ja nav iespējams iegādāties, var meklēt tādus risinājumus kā īre, īpašuma pieskatīšana u.c. Svarīgi, lai pilsēta būtu aizsniedzamā attālumā un tomēr ne tik tuvu, ka atstātu negatīvu ietekmi uz jums un jūsu bērniem. Šeit katrai ģimenei ir jāuzņemas atbildība

par sevi un saviem lēmumiem un ar lūgšanām pazemībā jāseko Dieva vadībai.

Daži vārdi par dārzkopību

- **Labāk augus audzēt platās dobēs nekā vagās.** Mazās platībās, audzējot dobēs, ir mazāk celiņu, ko ravēt, augsne tiek mazāk sablīvēta un ražas ir lielākas. Parasti iesaka 80 cm platas dobes un 30 cm platus celiņus.

- **Baro augsni, nevis augu.** Laba augsne dod labus augļus. Tam vajadzētu būt mūsu pirmajam uzdevumam – izveidot uzturvielām

bagātu, sabalansētu augsni. Parastā lauksaimniecība koncentrējas uz augu barošanu ar noteiktām uzturvielām, piemēram, slāpekli, fosforu un kāliju (N-P-K). Lai īsti zinātu, kas augsnei ir vajadzīgs, būtu ļoti ieteicams uztaisīt labas augsnes analīzes.

• **Pārstādi pēc iespējas vairāk; pēc iespējas mazāk sēj.** Pārstādīšanai ir daudz priekšrocību, viena no tām ir mazāka cīņa ar nezālēm. Bet ir dažas kultūras, kuras ieteicams sēt tieši dobēs:

- sakņu kultūras, piemēram, burkāni,
- kukurūza un pākšaugi, ieskaitot pupas un zirņus,
- ātri augošās kultūras, piemēram, redīsi un "Baby" kultūras, kuras stāda lielā blīvumā, piemēram, salāti.

• **Kultivē, nevis ravē.** Kultivēšana ir sekla virszemes augsnes maisīšana

ar kapli, lai nogrieztu mazās nezāles un novērstu jaunu nezāļu parādīšanos. Ideālā gadījumā to veic, pirms nezāles ir parādījušās. (Tomēr ir nezāles, kuras jāizrok ar visu sakni, piem., pienenes.)

• **Nosedz augsni, neatstāj to atklātu.** Tas būtiski palīdz cīņā ar nezālēm, var izmantot nopļauto zāli, salmus, zaļmēslojumus, polipropilēna plēvi, skābbarības plēvi u.c. (Ja lauku neizmanto, to var apklāt uz ilgāku laiku.)

• **Labāk esi pozitīvs pret augiem nekā negatīvs pret kaitēkļiem.** Vislabākā kukaiņu apkarošana ir veselīga augsne, kurā aug veselīgi augi. Kukaiņu kaitēkļi ir stresa vai neveselīgu augu indikatori.

• **Padari dārzkopību par dzīvesveidu, ne par notikumu.**

Sēklas

Dārzniecība "Neslinko".

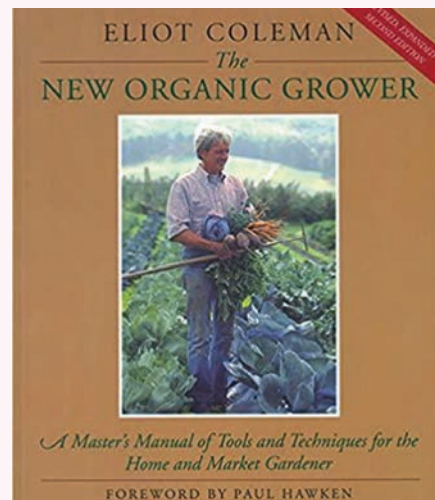
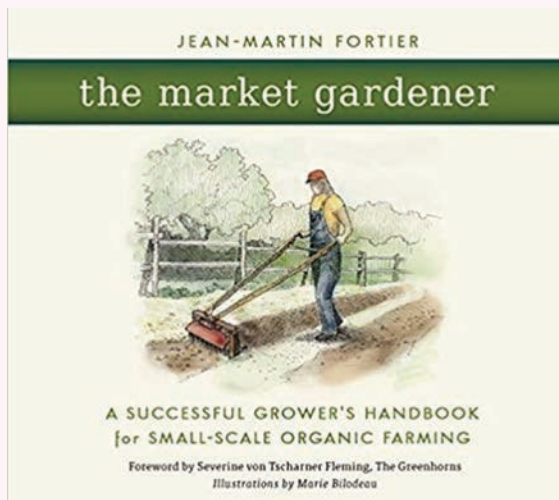
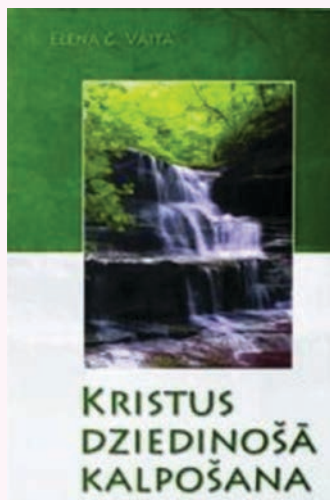
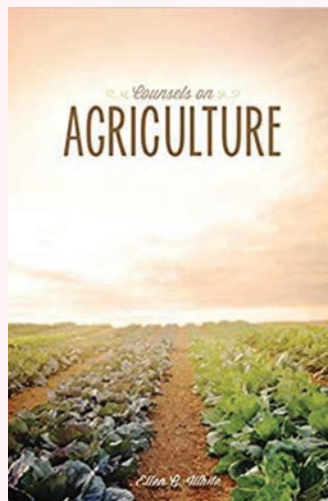
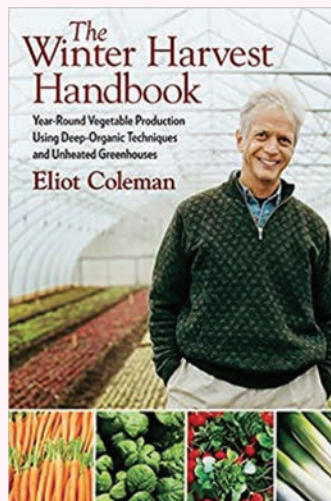
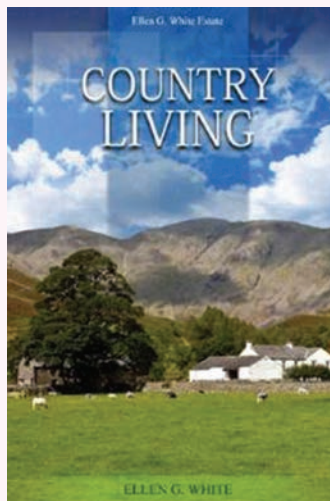
Elgas Bražunes tomātu, paprikas, piparu, baklažānu, kabaču, ķirbju u.c sēklas, pavasarī arī stādi. Ļoti laba apkalpošana, sēklu piegāde pa pastu. (Kontakti: www.neslinko.lv; neslinko@inbox.lv; tel. 22329399)

Artūra Sildes Dārzkopības entuziastu klubs **"TOMĀTS"**.

Latvijas kolekcionāru pašu audzētas sēklas. (Kontakti: dek-tomats.blogspot.com; tel. 27542217, 29131403; anna.mulere@gmail.com)

Materiālu sagatavoja
Gustavs Latgalis

Ieteicamā lasāmviela

Noteikti lielākā daļa no jums ir lasījuši brīnišķīgo un iedvesmojošo sieviešu liecību grāmatu "Kurš liek ziedēt ābelēm?". Šobrīd, kamēr Sieviešu kalpošanas nodaļa sadarbībā ar izdevniecību "Patmos" ir ceļā uz otro sieviešu liecību grāmatu, piedāvājam jūsu uzmanībai vienu no grāmatai iesniegtajām liecībām, kurā vēstīts, kā Dievs atbalstīja kādas ģimenes ilgas iziet no pilsētas un doties uz dzīvi laukos.

Ābele

Savu varavīksni Es likšu padebešos, tā lai ir par derības zīmi starp Mani un pasauli. Ja Es ar mākoņiem pārklāšu zemi un padebešos parādīsies varavīksne, tad Es pieminēšu Savu derību, kas ir starp Mani un jums, un ikvienu dzīvu radījumu.
(1. Moz. 9:13, 14)

Bija 1994. – 1995. gads. Dzīvot Rīgā kļuva arvien smagāk. Mēs ar vīru un abiem dēliem izlēmām, ka jāpāriet dzīvot kaut kur laukos jeb kādā mazpilsētā.

Vīrs daudzstāvu ēku celtniecībā veselības dēļ nevarēja turpmāk strādāt, un es ar 20 latu pensiju arī nekā daudz līdzēt nevarēju. Bet virziens, uz kuru pusi dosimies, drīz vien tika norādīts, jo vīram pienāca ziņa, ka Siguldas pusē jāsaņem neliels meža stūrītis un zemes plekītis. Tur vīra vecākiem kādreiz, pirms kara, bija jaunuzcelta māja ar visām saimniecībai piederošām ēkām, taču karš to izpostīja. Nevarējām izdomāt, ko tad bez naudas var iesākt, bet prieks bija, jo vieta izrādījās gleznaina. Upīte, kas iztecēja no Sudas purva cauri mežiņam, aptvēra visu sauszemi, ar likumu ietecēdama pagalmā. Tā nu pa vasaru dzīvojām mazā pagaidu būdīnā, iekopām dārzu starp diviem seniem, kupliem ozoliem, savai pilnīgai iztikai uzcēlām siltumnīcu, sastādīju puķes un gar upīti – cerīnus, liepas, ozoliņu gatvi. Kungs tajā gadā deva labu ražu gan dārzā, gan sevišķā mērā mežā – sākot no Jāņiem un tad visu vasaru lasīju baravikas un, it sevišķi, apšu bekas. Kur vien paraugies, apkārt vērtīgās sēnes, tik neredzēti daudz, ka dažreiz

nosēju priekšautu, pielasīju to un vēl noņēmu lakatu, arī to piegriezu ar sēnēm, jo spainis jau bija pilns ar kaudzi. Likās, ka Viņš tās audzējis speciāli mums, tāpat lācenes purva malā un mežā mellenes. Varbūt arī tādēļ bija svētība, ka no sava meža nevienu cilvēku prom nedzinām.

Tā braukājām pāris gadus – ar vienu kāju Rīgā, ar otru – Siguldas apkārtnē. Bet arī šis bija vērtīgs laiks un izdevība liecināt par Bībeli gan autobusā, gan vilcienā. Rīgas draudzes māsa, kuras zināja šo situāciju, joprojām sirsnībā aizlūdza par mums un visu uzticēja Visuvarējam. Tā kā no mūsu mājām līdz Siguldas draudzei bija tikai 7 kilometri, tad vasarā ik sabatu devos uz Siguldas jauko draudzīti. Arī tur kopā ar visām māsām ticībā pēc dievkalpojuma lūdzām, lai Kungs palīdz atrisināt mūsu ģimenes samilzušo svarīgo jautājumu.

Nāca jau rudens, likās, ka problēma ieilgusi, kaut gan joprojām ticībā jautāju pēc padoma un izejas. Kā īsts Tēvs Dievs mācīja pacietību. Tā nu, visu pārdomājot, jautāju pati sev – vai es no visas sirds, pa īstam esmu atvērusies Kungam? Vai esmu visu darījusi pazemībā, uzticējusies visās lietās un pateikusies par to, ko jau tik lielā mērā Dievs man dzīvē palīdzējis un devis, pat dziedinājis? Zināju, ka vienīgi Dievam it viss ir iespējams.

Tā domājot (bija piektdienas pievakare īsi pirms sabata sākšanās), savā necilajā būdīnā zemojos Pestītāja priekšā, izstāstīju vēlreiz par to, kas mani nospiež, par visām vajadzībām, pilnībā izkratīju sirdi, izraudājos. Izlūdzos sabata svētības un mierinājumu, pieceldamās tiešām sirdi izjutu mieru un atvieglinājumu.

Izgājusi ārā, sajutu, cik laukā īpašs gaiss. Raudzījos uz tik lielu, platu un augstu varavīksni, kādu nekad iepriekš nebiju redzējusi. Sētā rosījās dēls un vīrs, arī viņi redzēja brīnišķīgo skatu. Tā, tātumā lūkodamās, vēroju, kur tad varavīksne aizstiepjas, kur ir tās gals? Šķita, ka virzienā uz leju – uz Gauju, uz Līgatni. Tad meklēju, kur ir tās sākums, no kurienes tā nāk, un man atklājās neaizmirstams skats: tās sākums bija no mūsu upītes, kura šķīr mežu no apkopes zemes dienvidu pusē. Saprātu, ka tā ir zīme, laba zīme un atbilde uz mūsu lūgšanām. Svētrunās biju dzirdējusi un pati Dieva Vārdā lasījusi par Dieva derības zīmi – varavīksni. Tiešām, tā bija brīnumaina žēlastība!

Jau pēc neilga laika (neatceros, cik ilgs laiks pagāja) zvanīja vīra brālis no Baldones un jautāja, vai tad mēs avīzes nelasot. Tur bija teikts, ka Līgatnē kāds jauns cilvēks ar ģimeni vēlas mainīt māju pret dzīvokli Rīgā! To uzzinot, tūlīt zvanījām šim cilvēkam. Viņam mūsu dzīvoklis patika, un mūsējiem – vīram ar pušiem – mājiņa arī derēja, jo tā atradās netālu no dārza un radiem, kā arī mūsu draugiem no draudzes. Izrādījās, ka viņi mums ir tuvi kaimiņi. Nu es nebiju viena, bet jau ar savējiem – vienādi domājošiem ticīgajiem, brāli un māsu, izpalīdzīgajiem Cīruļiem.

Bijušais saimnieks, būdams vēl Līgatnē, tās puses formalitātes jau nokārtoja, arī Rīgā no viņu un mūsu puses jaunās dzīvesvietas dokumentu kārtošana divu nedēļu laikā sekmīgi pārvirzījās uz priekšu. Veiksmīgi, tikai ar lielā Kunga palīdzību, veicām pat maiņu bez piemaksām, jo vēl

nebija pieņemts jaunais likums, un tikko strādāt sākušais pārvaldnieks visus vajadzīgos dokumentus parakstīja. Pilnā mērā bija jūtams, ka mums visiem palīdz kāda varena roka. “Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas palīdz tiem, kas paļaujas uz Viņu.” (Jesajas 64:4)

Vēl dzīvojot Rīgā, sabata pēcpusdienās dažkārt pastaigājāmies pa Pārdaugavas klusajām ieliņām. Jūsmoju par jaukajiem puķu dārziņiem, sevišķi – par ziedošajām ābelēm pavasaros. Tolaik nodomāju: ja nu man kādreiz būtu privāta mājiņa, tad gan es ļoti vēlētos, lai dārzā aug ābele. Tad pavasarī vai vasarā, atverot virtuves logu, ābele augtu man tieši pretī. Šī doma atkal uzplaiksnīja, kad jau zināju, ka drīz mums būs mājiņa klusā ieliņā Līgatnē, netālu no Gaujas. Īpaši atcerējos domu par ābeli.

No ģimenes uz jauno dzīvesvietu atbraucu pēdējā. Neviens man neko daudz nestāstīja, tikai par trim istabām un lielāku virtuvi nekā Rīgā, un to, ka augšā bēniņi ir izbūvējami – ar divām istabām vēl klāt. Apskatīju to visu un piegāju pie virtuves loga. Biju tik pārsteigta, ieraugot, ka dažus metrus tālāk aug mana sapņu ābele – jauna, stalta! Kāds prieks, aizkustinājums... Pateicos! Cik brīnišķīgs ir mīlais Jēzus, kas dzird pat klusākās domas. Stāstīju to it visiem draudzē, dalījos ar radiem, draugiem, kaimiņiem, ar prieku

rādīju ābeli un stāstīju, kāds ir Dievs!

Pagāja vēl kādi gadi, neatceros, cik. Mēs jau bijām iedzīvojušies, uzlikuši jaunu jumtu, izremontējuši istabas. Dēls izbūvēja vēl divas istabas augšējā stāvā.

Bija iespēja katru sabatu tikt uz dievnamu. Mūsu draudzē bija sadraudzība vienam ar otru, arī dalīšanās un apdāvināšanās, lai iepriecinātu cits citu. Sākās 10 dienu lūgšanu un aizlūgšanu nopietnais laiks. No vadības saņēmām lasījumus, kur pa punktiem rakstīts, ko un kā lūgt. Mums ieteica sadalīties pa diviem vai trim cilvēkiem, kas ir tuvāki viens otram. Mēs ar mūsu Mudīti L. sarunājām, ka lūgsim kopā. Visu pēc punktiem, kā norādīts anketā, tā arī darījām vienā laikā katra savās mājās, lielākoties pa telefonu. Uzticējām draudzi Latvijā, kā arī mūsu lielo draudzi pasaulē. Lūdzām par virsmācītājiem, skolotājiem, draudžu sludinātāju darbu un mums pašiem, mūsu bērniem – lieliem, arī maziem un ikvienu, kam ir jāatgriežas pie Dieva. Lūdzām. Pēdējā lūgšanu dienā piecēlos, jo biju zemojusies pie loga, un skatījos uz savu ābeli, kuras zari izskatījās kā izplestas rokas ar paplatu spraugu vidū. Skaidri ieraudzīju ābelē baltās drēbēs stāvam Jēzu. Tikai vienu reizi pametu skatienu uz Viņa starojošo seju. Gribējās gan paskatīties vēlreiz, nezinu, kas mani atturēja, bija bail, bet pazinu Jēzu Kristu – Viņš viss mirgoja kā sudraba lāsītēs, liels un augstu, tik augstu,

ka, pat palēkdamās, Viņa kājas nevarētu aizsniegt. Stāstīju Mudītei pa telefonu visu, ko redzu, brīžiem lūkojoties pat pietrūka vārdu, tad atkal runāju, cik ilgi vien šī parādība bija – apmēram trīs līdz piecas minūtes. Kad tā beidzās, mēs atkal pielūdzām – pateicāmies par lielo brīnumu, slavējot mūsu Kungu.

Pēc tam man bija daudz jautājumu. Kāpēc tieši man tika parādīta šī parādība? Vai Dievs man grib ar to ko teikt, pamācīt, atgādināt? Visbeidzot – ko nozīmē tas, ka redzēju Jēzu ābelē?

Pagāja vēl kāds laiks, šad tad, kad vien to atcerējos, lūdzu, jautāju un nācu pie slēdziena. Laikam tas tāpēc, ka stāstīju par savu piedzīvoto prieku un to, kāds ir mūsu Dievs, stāstīju, liecināju ar sajūsmu, ka Viņš zina pat mūsu domas, daudziem atstāstīju piedzīvojumu par gādību un rūpēm, un dziedināšanu, par mājiņu, kas mums neizmaksāja neko. Stāstīju liecību par pašu Jēzu un par sarkanajiem āboliem, kurus ābele dod ik pārgadus tik daudz, ka varu dalīties ar citiem. Stāstīju par ražīgo ābeli, kas vēl tagad kā mīlestības piemineklis stāv, sliekdamās pāri jumtam. Lai teikts un slavējams ir vienīgi mūsu lielais, trīsvienīgais Dievs!

“Un notiks, pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklausīšu.” (Jesajas 65:24)

Ingrīda no Siguldas draudzes

Deviņas vēstules

(3. VĒSTULE)

1956. gada 1. oktobrī

Mīlā, mazā Zentiņ!

Labprāt Tev rakstītu kādu pantiņu no Sv. Rakstiem kā sveicienu, bet šoreiz nav līdzī grāmatas. Lai līdzdalītu savu prieku un iespaidus, ko guvu Rīgā, tad gribu Tev šoreiz sveiciena vietā rakstīt Dz. 87. Tās saturu atminu no galvas. Kad būs Tev laika, tad izlasi. Liels prieks bija Tevi redzēt, kaut tik uz īsu brīdi. Bet tāda jau ir mūsu šīs zemes dzīve. Skaistie mirkli skrien ātri, un dažreiz nav lemts pat tos notvert darba steigas dēļ. Un sevišķi tad, kad sirds vēl jauna un tīra, uzņēmīga pret visu labo un daļo, tad ir vismazāk laika, jo ir visvairāk darbu un pienākumu. Tā arī man bija jaunības laikā. Kad biju vēl jauna un dzīvoju skaistā vietā uz laukiem, tad bieži skumu par to, ka nevaru nodoties dabas jaukumiem, baudīšanai. Cik labprāt būtu ilgāk atradies upes līcī, kur baltās ievas lieca savus zarus pār klusajām dzelmēm, vai atkal dārzā, kur nakts klusumā norasojušais rožu pumpurs atvēra savu krāšņo ziedu vainadziņu. Bet tad bija jāmācās maizi cept un veļu mazgāt, un visi citi lieli un mazie darbi, lai kļūtu skarbajai dzīves īstenībai derīga. Un tā arī vēlākos gados skolas laikā maz varēju vērot sidraba vilņus ezerā vai balto kaiju lidojumus. Laiku paņēma sēdēšana pie kartēm un grāmatām vai atkal pie praktiskiem, steidzamiem ikdienas darbiem. Daudzreiz jutos sarūgtināta par tādu pārestību, ko dzīve, skaistā dzīve man nodara. Citus tā glauda ar mīkstām rokām, bet no manis tā pastāvīgi prasa atteikšanos no visiem jaukumiem. Tagad es to gan saprotu un varu tikai būt pateicīga.

Dzīve gribēja mani norūdīt pret tiem negaisiem un pārbaudījumiem, kad kļūst redzama dzīves īstā seja, lai spētu izturēt un nesabrukt. Vecāku lutekļiem bija daudz brīva laika pat darba dienās, un tādēļ viņiem nebija prieka un tie neprata vērtēt brīvību un laimi dusas dienās un nesaņēma ieprieku pie dziesmām un svētrunām. Bezdarbība bija darījusi tos neuzņēmīgus priekš garīgām lietām. Tad mācījies, ka darbs ir aizsargs pret netikumiem un pasargā dvēseli no vienaldzības. Protams, ja tikai darbs nav pārmērīgs. Katra pārmērība var atnest ļaunumu.

Tagad gan šad tad apstājos, jo neveselība to piespiež, un arī tā ir labi. Varu baudīt dabas jaukumus un domāt par Debesu lietām, kā arī aplūkot savus trūkumus raksturā. Tagad ir arī atvaļinājuma brīži "dzīves skolā", kuros varu apstāties, lai ielūkotos sevī. No visiem dzīves mērķiem arī viens izvirzījies un atlicis – šķīstīšanās no grēkiem. Un visas dzīves grūtības un sāpes, kas dzīvē piedzīvotas, ir labi līdzekļi, kas ved pie pašpazīšanas. Ir jau arī nopietnāks laiks nekā agrāk, jo tuvojās lielais notikums – Dieva darba nobeigums zemes virsū, uz ko jāgatavojas tikpat labi kā toreiz, kad darbs sākās. Tev nav laika daudz lasīt un arī ir grūtāk izprast, jo esi vēl jauna, bet, kad pats piedzīvojis grēka lielo varu pie sevis un arī baudījis un saņēmis Kristus žēlastību kā dāvanu savās rokās, tad arī saprašana padziļinājas par garīgām lietām. Tādēļ arī eņģeļiem nav izprotams grēcinieka atpestīšanas prieks, ka viņi nav grēkojuši. Arī Kristus kādā vietā saka: "kam daudz piedots, tas daudz mīlē." Bet cilvēkam nav jāgrēko tādēļ, lai mīlētu. Tik tā gan ir, tas, kurš pats daudz grēkojis un saņēmis piedošanu, karstāk vēlas un pūlas citus grēciniekus pie Glābēja vest. Kapelā daudz runā par tamlīdzīgiem tematiem. Par pārveidošanos,

pārvēršanos, jaunpiedzimšanu. Un, kad br. Pavasars runā, tad dažreiz man liekas, ka viņš stāsta manus piedzīvojumus. Arī krievu sapulcē dusas dienas pēcpusdienā bija brīnišķīgi skaists priekšnesums. Tagad, mājā būdama, cenšos ar lūgšanām un pārdomām to pielietot ikdienas dzīvē. Tad, kad Tu būsi kādreiz beigusi mācīšanos un strādāsi, tad varēsi ar rokām strādāt šīs zemes darbu, bet domāt Debesu domas. Vislabāk to var pie lauku darbiem. Jo vienkāršāks darbs, jo domas brīvākas. Tādēļ arī pirmiem cilvēkiem darbs bija dabā, jo tad var būt pastāvīgā savienībā ar Dievu un domāt par to, kas neredzams, "jo, kas neredzams, tas ir mūžīgs". Mūsu laika dzīve šinī ziņā ir nenormāla, un cilvēkam šādos apstākļos ir ārkārtīgi jāpiepūlas, lai savu dvēseli turētu savienībā ar Debesīm. Dzīves apstākļi ir tādi, kas grib visu paņemt laicīgām lietām, lai nekas neatliek priekš dvēseles. Un te nu ir tas pastāvīgais cīņiņš, un daudzreiz jāatsakās no nepieciešamām lietām, lai krātu mantu citur.

Daudz, Zentiņ, esmu Tev uzrakstījusi. Raksti arī man, ja kādreiz vari.

Kā Tev pa jauno skolu klājas ar mācībām, ar dusas dienu? Un tā par savu dzīvīti. Kad Tu varēsi mācīties, kad Tev jākalpo, jāvāra un jāiepērk? Mēs ar Ruti arī to pārrunājam. Varbūt Tev grūtības ar dusas dienu? Ja tas būs Tēva prāts, Viņš palīdzēs arī šai jautājumā. Mēs, cīnītāji uz šaurā ceļa, lūdzam cits par citu, un dari Tu arī to. Tur ir vienīgais mūsu spēks un padoms – lūgšanā. Lai Viņš Tevi vada pēc Sava prāta, kaut arī ceļš ietu caur tuksnesi vai pa jūru, bet, kad Viņš vada, tad ceļš ir vienmēr drošs. Tā mācīsimies staigāt ar Viņu.

Andra

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 29. DAĻA (NOBEIGUMS)

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Pēc tam, par spīti apliecinājumam, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu (Fil. 2:10), sātans kā maniaks sauks: "Uzbrukumā!" Taču visi zudušie būs dusmīgi uz viņu, tie teiks: "Tu! Tā ir Tava vaina!" Viņi uzbruks sātanam. Ecēhiēla grāmatā var lasīt par sātana krišanu (Ecēh. 28. nod.). Tur teikts, ka tie, kas sātanu godāja, uzskatīja par perfektu, tie sacelsies pret viņu. Ir teikts: "Es liku izšauties ugunij no tevis paša, kas tevi aprija [...] visu acu priekšā [...]" (Ecēh. 28:18) Tā pienāks sātana gals.

Tad Dievs no debesīm sūtīs uguni, un tā sāks veidot jūru. Visi tiks sodīti atkarībā no tā, cik ļoti viņi to pelnījuši. Tas, kurš grēkojis daudz, dabūs, tā teikt, vairāk pātagas cirtienas. Tas, kurš grēkojis maz, saņems mazāk. Bībele uguni no debesīm sauc par "otro nāvi" (Atkl. 20:14). Zudušie nedeg mūžīgi, katrs saņem tādu sodu, kādu pelnījis. Tā ir nāve uz mūžību, mūžīgs sods, vairs nav otrās iespējas, nav atbrīvošanas. Zudušo pēdējā apzinīgā doma ir par to, ka viņi atmetuši Dievu, aizgājuši no Dieva. Tur ir ciešanas. Ir raudāšana un zobu klabēšana, ir uguns... Par to nav patīkami runāt, par to ir briesmīgi domāt. Kāpēc gan lai kāds atteiktos no Jēzus, no Dieva pilsētas, no visa, kas ir sagatavots, un saņemtu ciešanas?

Bībelē teikts, ka Jēzus ir aizgājis sagatavot mums mājas. Pēc tam, kad visi ļaunie būs saņēmuši sodu, vai mēs skatīsimies no Jaunās Jeruzalemes un redzēsim mūžīgu uguni? Tūkstoš gadu beigās no debesīm nāks uguns, ar laiku tā kļūs par uguni jūru. Sātans un viņa eņģeļi tiks tajā iemesti. Viņi ir gari un droši

vien var planēt virs uguns jūras, tāpēc citi eņģeļi iemetīs viņus tur ar spēku. Tur tiks iemesti arī visi tie, kas sekoja sātanam un viņa eņģeļiem.

Kā jums šķiet, kurš degs visilgāk? Sātans. Ir teikts, ka viņš degs dienu un nakti, tas liek domāt, ka viņš degs visilgāk. Bet ir arī teikts, ka uguns viņu aprīs: "[...] daru tevi par pelniem uz zemes visu to acu priekšā, kas tevi redzējušas. [...] Tev pienācis briesmu un izbailu pilns gals, tu esi pagalam uz visiem laikiem." (Ecēh. 28:18, 19) Velns ar laiku sadegs. Vai tas jūs neiepriecina? Kurš gan gribētu būt pakļauts riskam, ka sātans var izbēgt no sava paaugstinātas drošības cietuma un būt dzīvs uz mūžīgiem laikiem? Vai mēs gribam redzēt zudušos cilvēkus degam, vai mēs to gribam redzēt pa savu māju logiem? Nē. Ir teikts, ka mēs iziesim no Jaunās Jeruzalemes un ka ļaunie būs kā pelni zem mūsu kājām. Dieva uguns nāks no debesīm un tos aprīs. Ko nozīmē "aprit"? Pilnībā iznīcināt.

No šiem šķīstītās zemes pelniem Dievs veidos jaunas debesis. Vārds "debesis" nozīmē jaunu atmosfēru. Dievs radīs jaunu zemi, kur taisnība mājā. Mēs varēsim skatīties, kā Dievs rada. Tāpat kā eņģeļi, kad pasaule tika radīta pirmo reizi sešās dienās, mēs sēdēsim uz mūra un skatīsimies, kā Dievs pārrada jaunu pasauli. Mēs varēsim iet un stādīt, dēstīt vīna dārzus un ēst to augļus, būvēt mājas un tajās dzīvot. Kad Dievs radīja Ādamu un Ievu, viņi darīja reālas lietas. Ir teikts par Debesu slavu, par to, cik viss būs skaists.

Jesajas 11:6 apliecina: "Tad vilks mājās pie jēra un pantera apgulsies pie kazlēna; teļš un jauns lauva, un

trekni lopu būs kopā, un mazs zēns tos ganīs." Nebūs ne no kā jābaidās. Kad bērni iet ārā, jūs tiem jautājat un piekordināt: "Kur tu ej? Kad būsi atpakaļ? Nerunā ar svešiniekiem!" Jūs uztraucaties. Īpaši, ja jūsu pusaudžiem ir mašīnas atslēgas, risks aug...

Vai tur būs no kaut kā jābaidās? Ir teikts: "[...] bērns rotaļāsies pie odzes alas [...]" (Jes. 11:8) Svētajā kalnā nebūs sāpju un iznīcības, puķes nenovītīs, mēs varēsim ēst no Dzīvības koka! Par to tagad parunāsim vairāk!

Atklāsmes grāmata 22:2, runājot par zeltīto pilsētu, saka: "Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu." Mēnesi pēc mēneša mēs nāksim pēc šiem augļiem, un ir teikts, ka sabatu pēc sabata mēs nāksim pielūgt To Kungu. Mēs varēsim nokļūt uz citām planētām un tās izpētīt... Vai tas viss var tikt kādreiz pilnībā apskatīts? Padomājiet, ja jūs varēsiet ceļot ar ātrumu, kas ir 1000 reižu lielāks nekā gaismas ātrums, vai jums kādreiz apņiks pētīt Dieva Universu?

Tas viss būs brīnišķīgi, nebūs, no kā baidīties. Jūs skriesiet un nenogursiet, iesiet un nepiekusīsiet, jums būs jauns ķermenis, perfekta redze – kā ērglim, redzēsiet daudz tālāk nekā tagad. Mūsu spēks būs neizsīkstošs.

Es nezinu par spārniem – vai tie būs redzami, vai arī tie būs gaismas spārni, bet jūs varēsiet lidot. Ir teikts: "[...] kas paļaujas uz To Kungu [...]" viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā

ērgļiem [...]”, ne tā? (Jes. 40:31) Bībele ir tik daudz apsolījumu no Dieva par to, ko Viņš dos.

Runājot par mājām, kuras es pieminēju sākumā, gribu jums nolasīt kādu pārsteidzošu faktu. Pasaules visdārgākā savrupmāja pēc žurnāla *Forbes* datiem ir 27 stāvu debesskrāpis, kurš šobrīd ir būvēšanas procesā¹. Tas atrodas Mumbajā, Indijā un drīz kļūs par pasaules lielāko un dārgāko māju. Mukišs Ambani, kuram pēc *Forbes* datiem pieder 43 miljardi USD², viens no pasaules lielajiem miljardieriem, šobrīd būvē pārsteidzošu māju, kura, kad tiks pabeigta, būs 168 metrus augsta, ar iekštelpu platību 371 000 m².

Kā tev patiktu to tīrīt, Kāren? Ik pa laikam mēs ejam apskatīt mājas, un tad mana sieva Kārena mēdz teikt: “Tā ir pārāk liela, es negribētu to tīrīt.” Ambani mājai, sauktai “Antilia”, nav divu vienādu stāvu ne dizaina, ne materiālu ziņā. Pirmajos sešos stāvos atrodas stāvlaukumi ar 186 vietām, lai novietotu un aprūpētu daudzās svarīgās ģimenes un ciemiņu automašīnas. Vēl tur ir vieta 600 cilvēku lielajam mājas apkalpojošajam personālam. Protams, dienās, kad ir liela ceļu satiksme, viņi var izmantot helikopteru, kuram izbūvēts laukums uz mājas jumta.

“Antilias” dzīvojamā daļa sākas vestibulā ar deviņiem liftiem, kas ved uz augstāk izvietotajiem 20 dzīvojamajiem stāviem. Ambani plāno šo rezidenci reizēm izmantot korporatīvajai atpūtai, tādēļ tur ir viens stāvs ar viesību zāli, kurā 80% griestu sedz kristāla lustra. Vēl tur ir sudraba kāpnes. Citā stāvā atrodas vīna zāle un teātris, vēl citā ir ledus telpa, kurā iedzīvotāji un ciemiņi var patverties no tropiskā karstuma, tai skaitā ir kāda maza, vēsa telpa, kurā snieg cilvēku veidots viegls sniedziņš.

Mierīgākās dienās ģimene var izbaudīt četrus stāvus augsto atvērto dārzu ar peldbaseinu, ko ieskauj puķes, koki, zālāji un hidroponikā³ augoši augi. Četri augšējie stāvi ir luksusa dzīvojamās telpas ģimenei. Apraksts ir garš, pārsteidzošs, no

mājas paveras panorāmas skats uz Arābu jūru un pilsētu. Tās cena ir 2 miljardi dolāru. Par vienu māju!

Bet... tas ir nieks pret to, ko dabūšu es! Kad jūs par to domājat, tad jāteic, ka salīdzinājumā ar to, ko Jēzus gatavo mums, šis viss ir nekas. Vai ir kāds zemes arhitekts, kurš varētu līdzināties Jēzum? Mums būs ne tikai mājvieta pilsētā, bet arī mājvieta laukos, kuru varēsīm izprojektēt kopā ar Jēzu un uzbūvēt no dzīviem materiāliem. Tā ir patiesība, draugi! Tas nebūs kaut kas tāls prom Debesīs, tas būs te un īsti! Tā būs realitāte, to Dievs mums dos!

Visskaistākais pēdējās trijās Bībeles nodaļās, kuras šodien beidzam aplūkot, ir tas, ka šīs nodaļas ir pretējas Bībeles pirmajām trim nodaļām. Pirmajās trijās Bībeles nodaļās Dievs rada perfektu pasauli, notiek laulības, čūska, ienāk grēks, cilvēki tiek nošķirti no Dieva un nevar ēst no dzīvības koka, un ir nāve. Pēdējās trijās Bībeles nodaļās ir laulību svinības, grēks tiek pilnībā iznīcināts, arī grēcinieki, čūska tiek iznīcināta, dzīvība tiek atjaunota, cilvēki var ēst no dzīvības koka un dzert no dzīvības upes, par ko mums pat nebija laika parunāt.

Vai zināt, kas ir vislabākais? Padomājiet nedaudz, cik liels un bezgalīgs ir Visums! Tas, kurš to visu radīja, pārcels visa Izplatījuma galvaspilsētu uz Jauno Jeruzalemi, un ir teikts, ka Dievs pats mājās ar mums. Padomājiet par to!

Mēs bijām šķirti no Dieva grēka dēļ. Viņš ne tikai izglābs mūs! Kad Viņš sākumā radīja zemi, Debesis, Dieva mājvieta, atradās tālu Universā. Daži kristiešu astronomi uzskata, ka šī vieta ir aiz Oriona zvaigznāja.

Nu Dievs pārcels galvaspilsētu uz mūsu planētu. Mēs dzīvosim un valdīsim te, uz zemes, ar Viņu kopā cauri mūžībai. “Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos...” Ko? Jaunu zemi! (Mat. 5:5) Kristus būs ar mums, Viņš mūs vadīs.

Ir teikts, ka, pirms mēs sauksim, Viņš jau atbildēs (Jes. 65:24). Kāpēc? Jo Viņš būs tepat, ar mums. Kāda privilēģija! Viss bezgalīgais Universs un visas Dieva radītās būtnes, un visi eņģeļi raudzīsies šurp. Dievs teiks: “Redziet, Es kļuvu par cilvēku, Es Esmu uz mūžiem Sevi savienojis ar cilvēces ģimeni, Es nomiru, lai glābtu

cilvēkus, un Es dzīvošu ar cilvēkiem mūžīgi kā viņu Draugs. Es viņiem došu visu pilnīgai laimei un priekam.”

Dieva rokās ir nebeidzams prieks, un Viņš to piedāvā mums. Visa Bībele vēsta par to, kā nokļūt atpakaļ dārzā, ne tā?

Šodien mēs pabeidzam savu izpēti. Bībele noslēdzas ar lieliem apsolījumiem un pamācībām un iedrošina mūs gaidīt Kristus atnākšanu. Atklāsmes grāmata 22:7: ““Redzi, Es nāku drīz!” Svētīgs, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus.” (Atkl. 22:18) (Protams, tajā ir arī brīdinājums jebkuram, kurš izmaina šīs grāmatas vēsti.)

Pēdējie Bībeles panti ir izdaiļoti ar Jēzus vārdu, tajos teikts: “Tiešām, nāc, Kungs Jēzu! Mūsu Kunga Jēzus žēlastība lai ir ar visiem! Āmen!” (Atkl. 22:20-21) Slava Dievam!

Debesu Tēvs, Kungs, mēs esam pateicīgi, ka šodien izlasījām stāsta beigas un redzējām, ka Bībele patiesi ir Labā vēsts. Paldies, ka Tu aicini mūs visus vērst skatu uz Tevi, ka Tu atpļēti plaši Savas rokas un saki: “Nāc! [...] Lai nāk; [...] lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.” (Atkl. 22:17) Kam slāpst, lai nāk, trīs reizes Tu saki: “Lai viņi nāk, lai viņi nāk, lai viņi nāk.”

Kungs, mēs tagad nākam, mēs vēlamies nodot sevi, nodot savu sirdi Tev un būt pildīti ar Tavu Garu, mēs vēlamies būt Tavi bērni. Izglāb mūs no mūsu grēkiem, Kungs, dod jauno sirdi, kuru Tu esi apsolījis. Palīdz mums dzīvot tā, lai iepriecinātu un pagodinātu Debesis!

Es lūdzu, lai Tu palīdz mums būt Taviem lieciniekiem. Svētī ikkatru, kurš ir nācis Tavā priekšā, lai arī kādas būtu viņa īpašās nastas vai vajadzības, palīdz mums visiem atcerēties, ka mūsu pārbaudījumi šeit ir tikai uz mirkli un ka mūžība nāks drīz.

Es lūdzu, lai mēs veidotu un plānotu savu dzīvi ar nākotnes perspektīvu! Es lūdzu Tavu svētību ikkatram cilvēkam un mūsu draudzei. Piepildi mūs ar Savu Garu un nāc ar mums kopā, kad aiziesim no šīs vietas ar Tavu svētību. Lūdzam Jēzus vārdā, āmen!

(Tulkoja Anna Rozenberga)

1 Būvdarbi pabeigti, un māja nodota ekspluatācijā 2010. gadā. (Tulk. piez.)

2 Šobrīd 84,5 miljardi USD. (Tulk. piez.)

3 Hidroponika – augu audzēšana bez augsnes barības vielu šķīdumā vai augsnes aizstājējos. (Red. piez.)

“VISIEM ES ESMU TAPIS VISS”

Šī raksta virsraksts ir daļa no Pāvila vārdiem pirmajā vēstulē korintiešiem: “Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības. [...] Vājajiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu.” (1. Kor. 9:20–22) Par ko Tev liek domāt šis pants? Vai tas aicina uz savas identitātes zaudēšanu citu labā vai varbūt kompromisu mākslas apgūšanu? Pētot paša Pāvila dzīvi, var skaidri redzēt, ka viņš nebija izpatikšanas cilvēks, viņš patiesību nemainīja, bet drīzāk pielāgoja laiku un veidu, kā to izteikt.

Ir teiciens, ka lielāka nozīme ir nevis tam, ko tu saki, bet kā saki. Mēs kā kristieši zinām, ka patiesība ir Dieva dota, tur nav nekas nost ņemams vai klāt liekams, tā ir pamats. Tomēr arī veidam, kā kaut kas tiek izteikts, ir ļoti liela nozīme, par ko bieži vien tiek runāts mazāk. Padomā par savu skolas laiku, piemēram, matemātikas mācību priekšmetam ir viena un tā pati teorija, bet vai esi piedzīvojis, ka, mainoties skolotājam, ir mainījusies attieksme pret šo mācību priekšmetu?! Kādēļ tā? Tādēļ, ka dažādi skolotāji vienu un to pašu teoriju pastāsta atšķirīgi. Jo vairāk skolotājs zina skolēnu īpatnības un pazīst tos personīgi, jo saprotamāk var izteikties. Tāpat arī ar evaņģēlija līdzdalīšanu un kādas sadzīviskas informācijas nodošanu mūsu tuvākajiem – no tā, kā to protam līdzdalīt, ir atkarīgs, kā tā tiks uzņemta.

Šī raksta mērķis ir atklāt, kas ir tās cilvēku personības atšķirības, kurām būtu vērtīgi pievērst uzmanību,

lai varētu piemērotāk un otram saprotamāk līdzdalīt evaņģēliju un veiksmīgāk komunicēt draudzē un ar saviem tuvākajiem.

EVANĢĒLIJA LĪDZDALĪŠANA

“Viena mērķa aizsniegšanai – dvēseļu glābšanai – Dievs darbojas dažādi. Laipnais Glābējs ar dažādiem prātiem rīkojas atšķirīgi.” (E. Vaita. “Viena diena ar Dievu”, 67.lpp.)

Vai tādā gadījumā arī mums nevajadzētu mācīties dažādas metodes? Grāmatā “Evaņģēlija kalpi” šis aicinājums ir izteikts vēl nopietnāk: “Ir vajadzīgas zināšanas par cilvēka raksturu, rūpīgi pētījumi, dziļas pārdomas un nopietnas lūgšanas, lai saprastu, kā ar cilvēkiem sākt sarunas par svarīgajiem jautājumiem, kas attiecas uz viņu mūžīgo labklājību.” (E. Vaita. “Evaņģēlija kalpi”, 92, 93. lpp.) Kā šīs zināšanas iegūt? Atslēga ir **novērošanā un pārdomāšanā**. Salamans raksta, ka “taisnā cilvēka sirds apdomā, kā būtu jāatbild”. (Sal. pam. 15:28)

Aptaujājot 13 Latvijas mācītājus, arī viņu biežākā atbilde par to, kam jāpievērš vislielākā uzmanība, līdzdalot evaņģēliju atšķirīgu personību cilvēkiem, bija – cilvēka uztverei un konkrētā cilvēka attieksmei par Dievu.

Šie ir daži no jautājumiem, ko var sev uzdot, mācoties izprast otru cilvēku:

- No kurienes nāk šis cilvēks un ko nes sev līdzi? (Kultūra, izglītība, zināšanas, intereses, prasmes)
- Kur viņš šobrīd atrodas savā garīgajā ceļā? (Vai nāk no kādas citas

relīģijas, cik daudz zina par Dievu, vai kādreiz ir bijis kristietis, kāds Dieva portrets ir izveidojies viņa prātā?)

- Kāda ir viņa ģimenes situācija, dzīves apstākļi un praktiskās vajadzības?
- Kādas ir viņa ilgas, sāpes un lielākās bailes?
- Kāda ir cilvēka personība – vai viņš ir introverts vai ekstraverts, sapņotājs vai praktiķis, vai šis cilvēks pieņem lēmumus, balstoties uz jūtām un iekšējiem principiem, vai galvenokārt faktiem un loģiku, vai cilvēkam ļoti svarīga ir kārtība un skaidra struktūra vai viņš tomēr vairāk ir improvizētājs un ļoti elastīgs?

Tādēļ aicinu kā savu dzīves paradumu ieviest apzinātu pārdomāšanu un dziļāku analīzi par cilvēkiem, ar kuriem saskaramies, jo “gudrais iemantos cilvēku sirdis”. (Sal. pam. 11:30)

Mācoties izprast otru cilvēku, jautā:

- No kurienes nāk šis cilvēks un ko nes sev līdzi?
- Kur viņš šobrīd atrodas savā garīgajā ceļā?
- Kāda ir viņa ģimenes situācija, dzīves apstākļi un praktiskās vajadzības?
- Kādas ir viņa ilgas, sāpes un lielākās bailes?
- Kāda ir cilvēka personība?

4 EVANĢĒLIJI UN TO ATŠKIRĪBA

Vai esi kādreiz domājis, kādēļ mums ir četri evaņģēliji, ja evaņģēlija būtība ir tikai viena? Tādu pašu jautājumu uzdot autore Elena Vaita un pēc tam sniedz izmeļošu atbildi: “Runājot par Bībeli, mēs varētu jautāt: kāpēc Matejam, Markam, Lūkam un Jānim savos Evaņģēlijos vajadzēja rakstīt par vieniem un tiem pašiem notikumiem? [...] Kungs savu Vārdu [...] pasniedza ar dažādu sarakstītāju starpniecību, kas vienus un tos pašus notikumus uztvēra atbilstoši savai individualitātei. [...] Katram ir savi īpaši piedzīvojumi, un šī dažādība paplašina un padziļina atziņu krājumu, kas paredzēts atšķirīga domāšanas veida vajadzību apmierināšanai. [...] Visu priekšstatu Radītājs atšķirīgus prātus spēj ietekmēt ar vienu un to pašu domu, bet katrs to pēc tam var izteikt citādi, tomēr bez pretrunām [...]. Ļoti reti divas personas patiesību uztvers un izpaudīs pilnīgi vienādi. Katrs parasti kavēsies pie atsevišķām, īpašām niansēm, kuras viņa audzināšana un temperaments tam liek vairāk novērtēt.” (Aicinu personīgi iepazīties ar citāta pilno versiju grāmatā “Izmeklētas vēstis” 1, 21.lpp.)

Tālāk tiks aplūkotas būtiskākās 4 evaņģēliju līdzdalīšanas stila atšķirības.

Mateja evaņģēlijam raksturīgs analītiskums, argumentācija un faktu minēšana. Viena no Mateja prizmām, kā aizsniegt cilvēkus, ir pierādījumi. 11 reizes Matejs raksta, ka citē konkrēto Vecās Derības Rakstu vietu, lai “piepildītos” tas, ko pravieši ir rakstījuši par Mesiju, turklāt Matejs piemin 96 Vecās Derības pantus kā pierādījumu izteiktajai domai. Par argumenācijas svarīgumu liecina arī tas, ka Mateja evaņģēlijs atšķirībā no citiem evaņģēlijiem sākas ar ciltsrakstiem. Bībeles pētnieks Toms Kokliriss (*Tom Cocklereece*)

ir izrēķinājis, ka 15% no Mateja evaņģēlija pantiem satur struktūru “kad A..., tad B”. Matejs iepriekš bija muitnieks. Tas, visticamāk, ietekmēja pieeju rakstībai. Grāmatā “Laikmetu ilgas” izteikts Jūdas spriedums par Mateju: “Matejs, kuram bija ieaudzināta kārtība un noteiktība, šķita pārāk pedantisks attiecībā uz godīgumu.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”, 591. lpp.) No tā var secināt, ka atsevišķiem cilvēkiem vēsts struktūra un, jo īpaši, argumentācija, un fakti ir ļoti nozīmīgi, tādēļ sarunās ar minētā tipa cilvēkiem jāpievērš uzmanība šādai pieejai.

Marka evaņģēlijs ir īsākais no evaņģēlijiem. Notikumi Marka evaņģēlijā iet uz priekšu ļoti raiti. Pirmā nodaļa nesākas ar Kristus dzimšanu, bet jau ar Jāņa Kristītāja darbību. Marks visvairāk piemin dažādus notikumus, sevišķi Kristus brīnumdarbus, visvairāk uzsverot to, ko Kristus darīja un sasniedza, ne tik daudz – ko Viņš teica. Interesanti, ka Marks ne tikai veikli virza notikumu attīstību, bet arī bieži izmanto vārdu “tūdaļ” – 36 reizes, kas ir ievērojami vairāk nekā citos evaņģēlijos. Marks daudz nepievēršas dažādām detaļām, bet atklāj lielo ainu. Līdz ar to var secināt, ka kādām personām vēsts uztveršanā īpaši svarīgs ir **konkrēts, īss un lietas būtību aptveroš stāstījums**, uzmanības pievēršana tieši **rezultātam un praktiskajām lietām**, ne tik daudz detaļām un daudziem pierādījumiem, kā tas ir Mateja evaņģēlija gadījumā.

Lūkam, tāpat kā Matejam, svarīga bija precizitāte un detaļas, par ko liecina tas, ka šo abu autoru grāmatas ir visgarākās no evaņģēlijiem un abas ietver ciltsrakstus. Lūka uzsver, ka ir “visam no sākuma izsekojis” un nolēmis pēc kārtas uzrakstīt. (Lk. 1:3) Lūkas evaņģēlija 1. un 2. pantā vien, aprakstot Jāņa Kristītāja darbības sākšanos, viņš balstās uz 6 laikabiedriem un min vēl citus faktus. Lūka daudz vairāk nekā

Lūkas evaņģēlijam nozīmīgi elementi ir emocijām bagāts stāstījums, cilvēka lomas uzsvēršana, kā arī detaļas un precizitāte.

Marks un Matejs uzsver cilvēkus un jūtu pusi. Tikai Lūka ir iekļāvis sirsnīgos stāstus par žēlsirdīgo samarieti, Čaķeju, pazudušo dēlu un avi. Šis rakstnieks īpaši ir izcēlis dažādas sociālās grupas, kas tikušas nicinātas, – samariešus, muitniekus, sievietes. Lūkas evaņģēlijs ir arī emocijām bagātāks savā valodā, salīdzinot ar iepriekš raksturoto grāmatu autoriem. Lūka vairāk par citiem lieto vārdu “prieks”, kopā 66 reizes. Arī vārds “slavēja” pieminēts vairāk nekā citos evaņģēlijos, un šī evaņģēlija pēdējie vārdi ir, ka Jēzus mācekļi “atgriezās Jeruzālemē ar lielu prieku, un bija allaž Tempļi, teica un slavēja Dievu.” (Lk. 24:52, 53) Izvērtējot Lūkas evaņģēliju, var secināt, ka viņam nozīmīgi elementi ir **emocijām bagāts stāstījums, cilvēka lomas uzsvēršana**, kā arī, līdzīgi Matejam, **detaļas un precizitāte**. Līdz ar to jāņem vērā, ka ir cilvēki, kuriem primārais ir saprast, ko evaņģēlijs nozīmē viņiem personīgi. Tādiem var, līdzīgi kā to darīja Lūka, pieminēt stāstus un sākt sarunas ar kādu liecību, tādā veidā atklājot personīgo elementu.

Jāņa rakstīšanas stils ļoti atšķiras, jo ir filozofiskāks. Tas, atšķirībā no citiem evaņģēlijiem, iesākas ar eksistenciāliem jautājumiem. Jāņa evaņģēlijs ir rakstīts abstraktākā valodā, par to liecina vairāku “ES ESMU” lietojums, simboliski atklājot Kristu kā Dzīvības Maizi, Pasaules Gaismu, Durvis, Labo Ganu un izmantojot vēl citus apzīmējumus. Jānis vairāk nekā citi atklāj dažādas sarežģītas Jēzus sarunas ar farizejiem, kurās var izsekot dziļām,

Mateja evaņģēlijam raksturīgs analītiskums, argumentācija un faktu minēšana.

Marka evaņģēlijs uzsver to, ko Kristus darīja un sasniedza, ne tik daudz – ko Viņš teica.

Jāņa evaņģēlija iezīme ir stāstījuma līdzdalīšana no eksistenciālās, morāles un vairāk teorētiskās puses.

argumentētām domām. Lielākā daļa no Jāņa rakstītā sastāv no sarunām un Jēzus uzrunām cilvēkiem, un daudz vairāk par citu evaņģēliju autoriem viņš min Jēzus individuālās sarunas. Jāņa evaņģēlija noslēgumā ir aina, kur Jēzus vēl iedrošina Savus mācekļus un parāda tiem viņu misiju, tādā veidā atklājot Kristu kā to, kurš gādā par cilvēkiem un sagatavo tos darbam, ieguldot viņos individuāli. Tas liek secināt, ka Jānis, līdzīgi Lūkam, ir orientēts uz cilvēkiem. Arī Jāņa rakstības stils ir emocionāls, atklājot daudzas sirsnīgas ainas, ieskaitot Kristus iedrošinājumus, sirsnīgo aizlūgšanu Tēvam par mācekļiem (17. nod.), un tieši Jānis visvairāk piemin vārdu “mīlestība” – 27 reizes (angļu tulk.). Apkopojot Jāņa evaņģēlija rakstības stilu, var pamanīt līdzību ar Lūku, bet atšķirīgās iezīmes ir stāstījuma līdzdalīšana no **eksistenciālās, morāles** un vairāk **teorētiskās puses**. No Jāņa rakstības pieejas var pārņemt to, ka daļu cilvēku iespējams uzrunāt, ja sarunas tiks sāktas tieši no eksistenciālās puses, runājot par tādiem tematiem kā dzīves jēga un būtība. Šādiem cilvēkiem fakti, iespējams, nebūs pats svarīgākais, svarīgs būs domas dziļums.

Apkopojot iepriekšminēto, sarunās ar cilvēkiem jāizvērtē, kādu runas stilu un pieeju izmantot konkrētajā situācijā:

- emocionāli bagātu vai lakonisku, konkrētu stāstījumu;

- ar uzsvaru uz attiecībām un procesu vai rezultātu;
- izsmelšu, detalizētu vai apkopojošu stāstījumu;
- ar uzsvaru uz filozofisku, konceptuālu un teorētisku vai vienkāršu, praktisku stāstījumu.

Kā tas attiecas uz draudzi un ikdienas dzīvi?

Diemžēl draudzē liela daļa pārpratumu rodas neveiksmīgas komunikācijas dēļ. Kādam dabiski ir izteikties kā Markam – ātri, īsi, skaidri, savukārt citam no tāda ātra stāstījuma nekas nebūs skaidrs, cits to var uztvert pat par nevērīgu un aizvainojošu izturēšanos. Arī ģimenes dzīvē sievietēm biežāk ir tendence runāt emocionāli, bet varbūt aizvainojoša liekas vīriešu īsā runa, to interpretējot kā nevēlēšanos dalīties un būt kopā.

Ja tiek ņemts vērā, ka cilvēki ir atšķirīgi un dalīšanās ar informāciju notiek atšķirīgos veidos, daudzas problēmas un pārpratumi var tikt aiztaupīti. Dievs mīl dažādību, par to skaisti rakstīts grāmatā Evaņģelizācija: “Visi ziedi nav vienādi ne savā veidojumā, ne krāsā. [...] Tomēr tā saucamie kristieši bieži domā, ka viņiem ir pienākums visus citus padarīt sev līdzīgus. Tas ir cilvēku, bet ne Dieva plāns. Dieva draudzē ir vieta tikpat dažādiem raksturiem, cik dažādas ir puķes dārzā.” (E. Vaita. “Evaņģelizācija”, 99. lpp.) Mēs esam dažādi gan Dieva

priekam, gan arī tādēļ, lai kļūtu par skaistākiem dārgakmeņiem. Neslīpēts dimants nemaz neizskatās pēc dimanta, bet, ja tas ir slīpēts, tas veido dažādus leņķus un gaismas starus ietekmē sāk mirdzēt. Tāpat arī mēs – kad attiecības un atšķirības redzēsim kā svētības, tad liekais tiks atšķelts un mēs kļūsim daudz līdzīgāki dārgakmeņiem.

Noslēgumā vēlreiz jāuzsver, ka šeit netiek runāts par vēsts dažādību, bet vēsts līdzdalīšanas dažādību. Lai gan raksts ir veltīts tieši atšķirīgo faktoru iepazīšanai, runājot ar atšķirīgiem cilvēkiem, jāatgādina, ka nedrīkst aizmirst arī par ikdienas savienību ar Dievu, jo, galu galā, Viņš ir tas, no kura nāk izpratne par to, kad un kā runāt. Ļaušanās Svētajam Garam ir pat pirmajā vietā, jo Viņš aizskar otra cilvēka sirdi, ko nespēsim mēs tikai ar zināšanām par pareizo metodi. Ir vajadzīgi šie divi elementi – darīt labāko, lai iegūtu prasmes, kā uzrunāt atšķirīgus cilvēkus, un nākt savienībā ar Dievu, ik dienas pakļauties Dieva Garam.

Tādēļ noslēgumā vēlos izteikt aicinājumu: vai Tu atsauksies Dieva Garam šajās abās jomās – ļaujoties Dieva Garam un apņemoties mācīties saprast citus un runāt citiem saprotamākā valodā?

Ieva Birziņa,

Misijas skolas “Sūti mani” absolvente

VAI CILVĒKI PRECĒSIES ARĪ DEBESĪS?

Šo jautājumu bieži vien nākas dzirdēt no neprecētiem cilvēkiem, bet dažkārt arī no precētiem. Neprecētie vēlas to zināt, jo, ja Debesīs nebūs laulības, tad viņi gribētu precēties un dzemdēt bērnus tagad. Laulātie uzdod šo jautājumu tad, ja vēlētos turpināt savas attiecības arī Debesīs. (Taču dažkārt tie gaida laiku, kad būs brīvi no savām attiecībām!) Bībeles atbilde, šķiet, sagādā teoloģisku problēmu.

JĒZUS ATBILDE

Sadūķeji uzdeva šo jautājumu Jēzum, cerot šādi apstrīdēt mācību par augšāmcelšanos. Tie piedāvāja izdomātu gadījumu, kad kāds vīrs nomirst, neatstādams pēcnācējus, un saskaņā ar levirāta likumu šī vīra brālim bija jāprec atraitne (5. Moz. 25:5–6). Sadūķeji stāstīja Jēzum par septiņiem brāļiem, kuri, pildot šo likumu, bija precējuši atraitni, bet viņa nebija dzemdējusi bērnus. Tādēļ tie jautāja: “Tad nu pie augšāmcelšanās, kad tie augšāmcelsies, kuram no viņiem tā sieva piederēs? Jo visiem septiņiem tā bijusi par sievu.” (Mk. 12:23) Šādi tie centās diskreditēt mācību par augšāmcelšanos.

Jēzus aizrādīja uz viņu alošanos. Sadūķeji ignorēja Bībeles mācību par augšāmcelšanos un nepazina Dieva

spēku, kas spēj atdzīvināt mirušos. Viņi bija pieņēmuši, ka dzīve pēc augšāmcelšanās būs esošās dzīves turpinājums. Jēzus viņus pārsteidza, sakot: “Jo, kad tie celsies augšām no miroņiem, tad tie nedz precēs, nedz taps precēti, bet tie būs kā eņģeļi debesīs.” (25. p.) Lūkas evaņģēlijā Jēzus šo domu precizē: “[...] bet, kas tiks atrasti par cienīgiem ieiet viņā dzīvē un uzcelties no nāves, ne tie precēs, ne tiks precēti. Un arī mirt tie vairs nevar, jo viņi ir līdzīgi eņģeļiem un ir Dieva bērni, būdami augšāmcelsšanās bērni.” (Lk. 20:35–36)

Pēc augšāmcelšanās cilvēki neprecēsies, jo nebūs vairs nāves un nebūs nepieciešamības pēc cilvēku dzimuma uzturēšanas ar vairošanos. Šajā ziņā cilvēki taps kā eņģeļi, kuri neprecas, jo nevar mirt.

TEOLOĢISKĀS SEKAS

Jēzus atbilde dažos prātos rada teoloģisku dilemmu: ja reiz laulība tika radīta vienlaicīgi ar sabatu pirms grēka izcelsmes, tad kāpēc tā nav iederīga jaunajā dzīvē? Vai tad grēks to ir tiktāl sabojājis, ka šo dievišķo nodomu vairs nevar atjaunot?

Šos svarīgos jautājumus ir nepieciešams komentēt, lai gan mēs neesam spējīgi sniegt uz tiem galēju atbildi. Lai to varētu izskaidrot, man jāpieņem, ka Dievs nebija iecerējis

laulību kā mūžīgi pastāvošu sociālu iestādījumu. Šķiet, ka šī doma ir saistīta ar 1. Mozus grāmatu. Laulībai piemīt divas funkcijas: vairošanās un partnerattiecības. Ar vairošanos viss ir skaidrs, tai ir noteikts mērķis: “Auglojieties un vairojieties! Piepildiet zemi [...]” (1. Moz 1:28), kas nozīmē, ka, nepastāvot nāvei, reiz tiktu sasniegts kāds noteikts cilvēku skaits un tad vairošanās mitētos. To apstiprina Jēzus atbilde sadūķejiem.

Laulību – partnerattiecības apstākļos, kur nav grēka – cauraustu dziļa sadraudzība un savienība ar Dievu. Uz šo dziļo, bet pašlaik noslēpumaino pieredzi norādīja Jēzus, kad sacīja par augšāmceltajiem: “[...] viņi ir līdzīgi eņģeļiem un ir Dieva bērni, būdami augšāmcelsšanās bērni.” (Lk. 20:36) Tas norāda uz ģimenes dzīves pieredzi, kas ir daudz dziļāka par laulību, bagātinādama mūs tādos veidos, kādus pat nespējam iedomāties.

Mīloto skaits sasniegs kosmiskus mērogus nesavtīgas mīlestības šķīstumā. Jūs varat man nepiekrīst.

(Atbilde no “Adventist World”,
2012. gada augusts.)

Autors: Endžels Manuels Rodrigess.
Tulkoja Andris Pešelis)

VESELĪBAS APTAUJĀ NOSKAIDRO DZĪVESVEIDA PARADUMUS UN VAJADZĪBAS

Lai noskaidrotu Septītās dienas adventistu (SDA) draudzes locekļu viedokli, 2021. gada sākumā Veselības kalpošanas nodaļa sadarbībā ar biedrību «Latvijas Veselības misija» izstrādāja aptauju, kuras nolūks bija izziņāt draudzes locekļu un apmeklētāju dzīvesveida paradumus un vajadzības, kā arī, tās apzinot, nākotnē sekmīgāk veikt ieguldījumu veselīga dzīvesveida veicināšanā draudzēs un sabiedrībā.

Aptauja sastāvēja no 47 jautājumiem. Aptaujas rezultātus esam sasummējuši, lai šajā īsajā pārskatā sniegtu vispārēju ieskatu veselīga dzīvesveida kontekstā.

Aptaujas sastādīšanā iesaistīta komanda cer, ka kādā nākotnes klātienes tikšanās reizē būs iespēja detalizētāk izanalizēt iegūtos datus un izvirzīt konkrētus uzdevumus mērķa sasniegšanai.

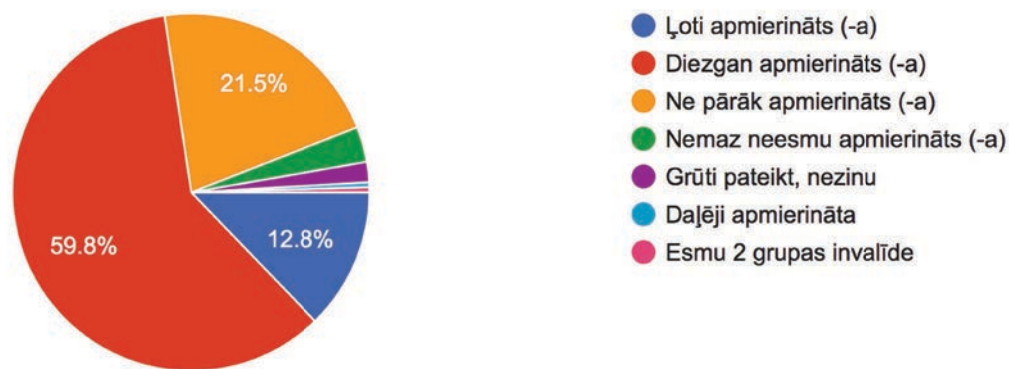
Informāciju par iespēju piedalīties aptaujā publicējam draudzes mājas lapā www.adventisti.lv un lūdzām draudzes mācītājiem informēt savas draudzes. Rezultātā aptaujā iesaistījās 220 respondenti – 202 no tiem bija adventistu draudzes locekļi; 159 sievietes un 61 vīrietis. Lielākā respondentu atsaucība bijusi vecuma grupā no 30 līdz 59 gadiem.

Pozitīvi vērtējams, ka 60 % respondentu kopumā ir diezgan apmierināti ar savu pašreizējo veselības stāvokli un seko līdzī svarīgiem veselības rādītājiem.

Viens no aptaujas jautājumu blokiem bija saistīts ar ēšanas paradumu izziņāšanu, kas, kā saprotam, ir svarīgi veselības saglabāšanai un arī atjaunošanai. Covid-19 pandēmija visā pasaulē ir radījusi daudz un dažādus sarežģījumus, kurus parasti nevērtējam kā pozitīvus, bet 88% respondentu apliecinājums par priekšrokas došanu mājās gatavotam ēdienam ir apsveicams; iespējams, to tiešā veidā ietekmējuši minētie apstākļi:

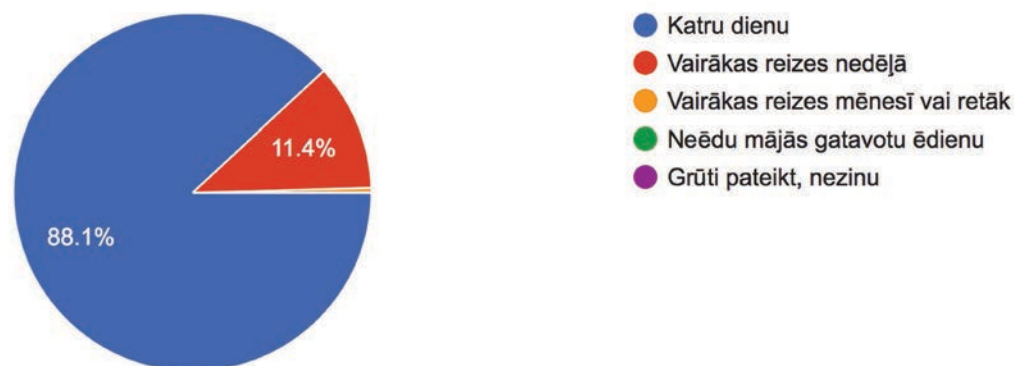
Vai kopumā Jūs esat apmierināts ar savu veselības stāvokli?

219 responses

Cik bieži Jūs baudāt mājās gatavotu ēdienu?

219 responses

Nākamā pētījuma vērts fakts, kurš atklājies jautājumu blokā par gulēšanu un miega kvalitāti, ir fakts, ka, lai arī lielākā daļa respondentu diennaktī gul vidēji 7–8 stundas, tomēr tikai 21% no tiem jūtas izgulējušies katru dienu.

Prieks, ka, runājot par aktīvo atpūtu, 82% priekšroku dod pastaigai svaigā gaisā! Turpināsim būt aktīvi un viens otru uz to vēl vairāk pamudināt, jo patiesi ir izteiciens, ka “rosīgums ir mūsu eksistences pamatlikums”.

Šobrīd ir pastiprināta interese par vakcinācijas jautājumu, tāpēc arī aptaujā tika ietverts jautājums par cilvēku attieksmi pret profilaktisko vakcināciju kopumā, uz kuru tika saņemtas dažādas atbildes. 36% atbildēja, ka attieksme ir pozitīva vai drīzāk pozitīva, bet 49% attieksme ir negatīva vai drīzāk negatīva. 10% atbildēja, ka ir grūti pateikt. Pārējie 5% bija individuāli rakstījuši savus atbilžu variantus (pozitīva attieksme tikai pret nepieciešamajām vakcīnām; piekritu vienīgi ērcu encefalīta potei;

jebkura vakcīna ir imūnsistēmas graušana; gripas vakcīnai nepiekrītu; alerģijas dēļ organisma reakcija ir negatīva).

Vēlreiz jāpiemin tas, ka šis atšķirīgās atbildes atklāj mūsu dažādo attieksmi šajā jautājumā un nebūt nenosaka Adventistu draudzes kopējo nostāju. Lasītājiem jāatgādina, ka ne Adventistu draudze, ne Veselības kalpošanas nodaļa nav pret vakcināciju. Lēmums par vai pret vakcināciju ir individuāli katras personas izvēle, kuru iesakām pieņemt, konsultējoties ar savu ģimenes ārstu. Svarīgi, lai mēs šo jautājumu izpētītu personīgi. Par šo, kā arī citām svarīgām tēmām un jautājumiem ir iecerētas publikācijas un informatīvi materiāli, kas varētu palīdzēt izdarīt savu izvēli.

Viens no aptaujas mērķiem bija mudināt un atgādināt par 8 veselīga dzīvesveida pamatprincipiem. Saņemot atbildes uz jautājumu: “Vai jūs savā dzīvē īstenojat katru no 8 veselīga dzīvesveida principiem”, pēc

rezultātu apkopojuma varam paziņot, ka princips “Uzticēšanās Dievam” ieņem pirmo vietu, “Svaigs gaiss” 2. vietu, bet trešo labāko vietu ieņem princips “Saules gaisma”. Redzams, ka principus “Pareizs uzturs” un “Mērenība” respondentiem savā dzīvē izdodas realizēt visgrūtāk.

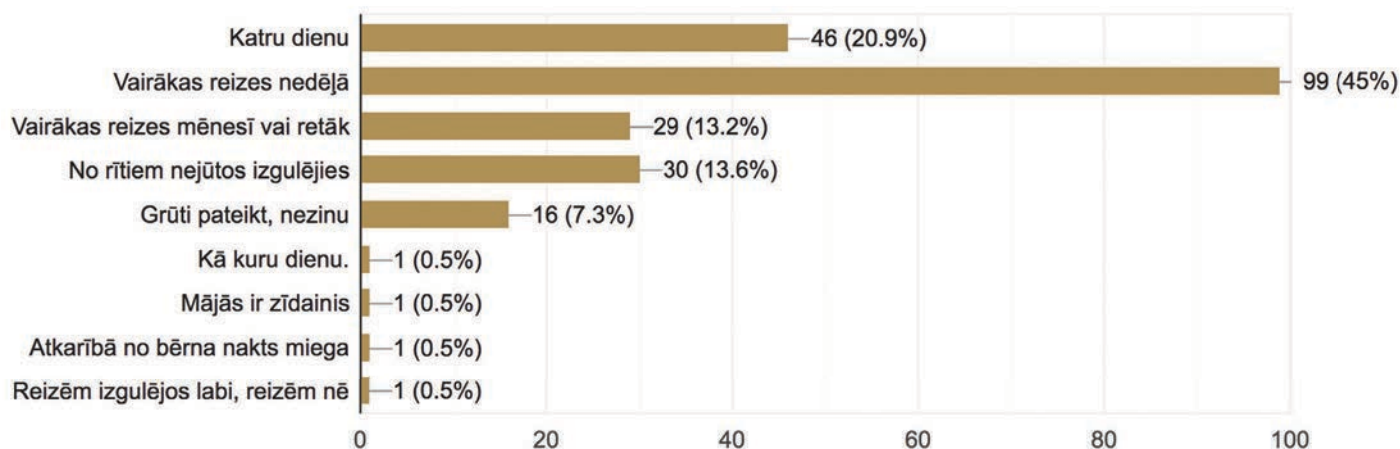
Paldies visiem aptaujas dalībniekiem par atklātību un veltīto laiku! Ticam, ka šī aptauja jau ir jums kādā veidā palīdzējusi! Mums tā noteikti palīdzēs, plānojot turpmāko veselības kalpošanas darbu!

Dieva svētību turpmākajā dzīves gājumā novēl

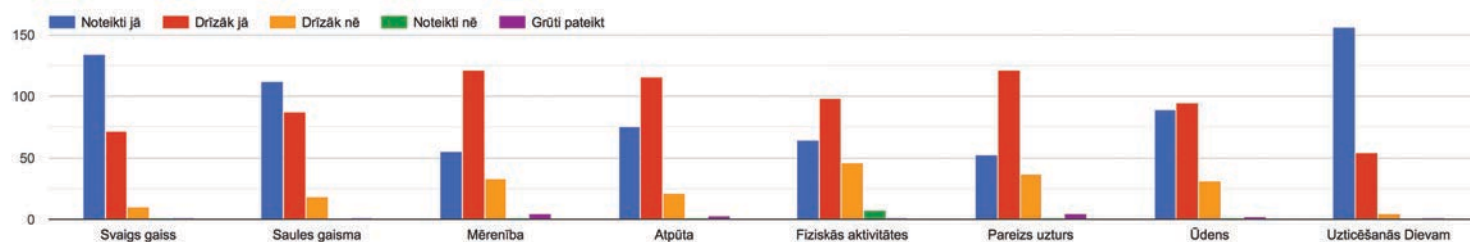
SDA LDS Veselības kalpošanas nodaļa

Cik bieži Jūs no rīta jūtaties izgulējis?

220 responses

Vai Jūs savā dzīvē īstenojat katru no 8 veselīga dzīvesveida principiem?

KĻŪSTOT PAR mammu

Maija mēnesī atzīmē Mātes dienu, tāpēc šoreiz pārdomās par savu jauno pieredzi, apgūstot mammas lomu, dalās četras brīnišķīgas jaunās māmiņas – Endija, Kristīne, Elīna un Maija. Viņas pastāstīs par lielākajām svētībām un mācībām, kuras piedzīvojušas, kļūstot par mammu, kā arī, kā caur to iepazīnušas Dievu un ko vēlas nodod savam bērnam no tā, ko pašas guvušas no savām mammām.

ENIJAS (6 GADI) UN JĒKABA (1 GADS) MAMMA ENDIJA GĒLIŅA

Bībelē ir šāds pants: “Lūk, bērni ir Tā Kunga dāvana, un bērnu svētība mums ir Viņa atlīdzība.” (Psalms 127:3) Tāpēc esmu Dievam ļoti pateicīga par katru bērnu, ko Viņš man devis. Raugoties uz saviem

*Lūk, bērni ir
Tā Kunga dāvana,
un bērnu svētība mums
ir Viņa atlīdzība.*

bērniem, varu mācīties to, kādi mēs esam Dieva skatījumā – mazi, nespēcīgi un bezpalīdzīgi. Jo ko gan mazs bērniņš var izdarīt bez vecāku palīdzības? Tikpat atkarīgi mēs esam no Dieva. Tā ir viena no svarīgākajām mācībām, ko esmu sapratusi, būdama māte. Jo arī Dieva Vārdā ir rakstīts: “..bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” (Jāņa 15:5)

Mammas loma man ir ļāvusi iepazīt Dieva raksturu, saprast, kā Viņš attiecas pret mani. Jo, tāpat kā mazu bērnu audzināšana prasa daudz nenogurstošu rūpju, uzmanību, pacietību, mīlestību, tā arī mūsu Tēvs Debessīs ir ar mums pacietīgs, līdzietīgs ik dienas, kas pārspēj mātes dziļo pieķeršanos savam untumainajam bērnam.

No savas mammas vienmēr esmu mācījusies būt mīla, pacietīga, nesavtīga, smaidīga un dzīvespriecīga. Šīs īpašības noteikti vēlos ieaudzināt savos bērnos, lai arī viņi var būt par svētību citiem.

ŠARLOTES (1 GADS 3 MĒNEŠI) MAMMA KRISTĪNE ZAIKOVSKA

Lielākā no visām svētībām – kļūt par mammu. Mans bērns ir dārgākā Debesu dāvana, kādu Dievs man ir pasniedzis. Protams, tā ietver milzu atbildību visa mūža garumā, bet būt par mammu ir brīnišķīgi skaists uzdevums. Elena Vaita grāmatā “Sons

and Daughters of God” (“Dieva dēli un meitas”) raksta: “Līdz ar uzdevumu pareizi apmācīt un formēt savu bērnu prātu mātēm ir uzticēta vislielākā misija, kas jebkad dota mirstīgajiem.” Dienu no dienas sev atgādinu – Tu dari svētīgu darbu, audzinot bērnu Dievam par godu! Bet, runājot par mācībām, tādas gūstu ik dienas.

*Dienu no dienas sev
atgādinu – Tu dari
svētīgu darbu, audzinot
bērnu Dievam par godu!*

Bērnu audzināšana ir nopietna dzīves skola, kurā mācos būt pacietīga, rūpīga, pazemīga, kā arī apgūstu to, kā palauties uz Dievu ikvienā dzīves jautājumā.

Kļūstot par mammu, katru dienu no jauna spēju ieraudzīt Dieva neizmērojamo mīlestību un žēlastību, ko Viņš izjūt pret mums – Saviem bērniem. Viņš ir pacietīgs, uzklausā mūsu lūgšanas un vajadzības, piedod pat tad, kad neesam to pelnījuši, kā arī sargā mūs no ļauna, nemītīgi būdams mums blakus. To es mācos no Dieva – tāpat rūpēties par savu bērnu, kuru Dievs man ir uzticējis audzināt.

Savam bērnam vēlos nodot darba tikumu. Tas sevī ietvertu kārtību un apziņu, ka katrs iesāktais darbiņš ir jāizdara līdz galam. Atceros, kā bērnībā, jau no maza bērna kājas, mamma man uzticēja daudzus pienākumus. Pildīju tos no visas sirds, lai gan citreiz bēdājos, ka nevaru iet laukā spēlēties ar draugiem, bet tad es atcerējos – Dievs redz manu mazo bērna sirdi un priecājas, ja palīdzu saviem vecākiem. Un katrs darbiņš Viņa acīs ir ievēribas cieniņš, galvenais, lai daru to ar prieku un bez kurnēšanas. Tas mani stiprināja, veidojot manu raksturu. Paldies mammai, kura man parādīja, ka mūsu Dievs ir kārtības Dievs! Ticu, ka Dieva spēkā spēšu to nodot arī savai meitiņai.

KRIŠA JĒKABA (1 MĒNESIS) MAMMA ELĪNA STRANCE

Sākot ar brīdi, kad uzzinājām, ka gaidāms ģimenes pieaugums, uztvēru to kā citu realitāti. Jautāju sev: vai tiešām tas notiek? Man ļoti patīk bērni un ļoti priecājos par viņiem, tāpēc līdz galam nespēju noticēt, ka arī mūsu ģimenē būs brīnumiņš! Es varu būt laimīga un pateicīga Dievam par skaisto, mierīgo un Dieva svētīto bērna gaidīšanas laiku. Ar visu to, ka gaidīšanas laikā ģimenē vieglā formā pārslimojam Covid-19 vīrusu, Dieva žēlastība mūs neatstāja. Paldies visiem, kuri lūdza par mums un bērniņu! Krišs Jēkabs ir skaists brīnums, kas priecē daudzas sirdis, un Dieva svētība ir ar viņu.

Es vienmēr esmu bijusi aktīvs cilvēks, mēģinu paspēt un būt par svētību pēc iespējas visur, kur aicina kalpot. Kad piedzima dēliņš, sapratu, ka ir brīži, kad jāapstājas un jāizbauda skaistais laiks kopā ar mazulīti. Un vēl kāda mācība – tad, kad tava uzmanība, mīlestība un rūpes ir par skaisto bērniņu, tu saproti, ka dzīvē ir lietas, par kurām nav jāuztraucas.

Tas, ko esmu ieguvusi no savas mīlās mammas un par ko esmu viņai pateicīga – būt klāt ar savu mīlestību, atbalstu, padomu ikdienas gaitās.

*Esmu pateicīga Dievam
par skaisto, mierīgo un
Dieva svētīto bērna
gaidīšanas laiku!*

MELISAS (4 MĒNEŠI) MAMMA MAIJA MĪRVOLDA-JENSENA

Māmiņas loma ārkārtīgi māca pašizliedzību. To, manuprāt, īpaši jūt, audzinot zīdaiņi, kas pats neko nespēj izdarīt un ir tik pilnīgi atkarīgs no saviem vecākiem, ka pat īsti pagriezties nevar bez tavas palīdzības. Māmiņas dzīve māca arī novērtēt mazās lietiņas un priecāties par tām. Kas par svētību ir bērniņi, un cik daudz prieka viņi dod!

Īpaši pašā sākumā, kad meitiņa bija jaundzimušais un mēs mēģinājām izprast viņu, viņas signālus un uz tiem atbilstoši reaģēt, bieži sapratu to, ka man trūkst gudrības. Bija vairāki brīži, kad, piemēram, nezināju, kā nomierināt mazulīti un lūdzu Dievu pēc palīdzības. Tas māca arī man būt atkarīgai no Dieva, tāpat kā zīdaiņis ir atkarīgs no saviem vecākiem.

Vēl ļoti interesanti ir redzēt, kā tagad, kad Melisa jau ir paaugusies,

*No bērna mācos,
kā palauties uz Dievu,
kā vēlēties Viņa klātbūtni
ikdienā.*

viņa var mazliet darboties patstāvīgi ar savām lietām, bet ik pa laikam vienmēr skatās, vai esmu līdzās, un, kad redz, ka es viņai smaidu pretī, arī viņa pasmaida un atkal atgriežas pie savām rotaļām. Viņai ir svarīgi zināt, ka mamma ir blakus. Mēs varam mācīties no bērniņiem, kā palauties uz Dievu, kā meklēt Viņu, kā vēlēties Viņa klātbūtni ikdienā.

Ļoti vēlētos atbalstīt savu meitiņu viņas izvēlēs un interesēs tā, kā mana mamma to vienmēr ir darījusi, kā arī palīdzēt tik, cik vien ir iespējams.

DIEVA DĀVANU DALĪŠANĀS PRIEKŠ

Krā: Beidzot klāt ir pavasaris! Cik šodien skaits, saulains rīts!

Krū: Jā, dikti smuks!

Krā: Zini, brālīt, ko es saku DEBESTĒVAM, tiklīdz atveru actiņas?

Krū: Nezinu gan. Droši vien "Labrīt" tāpat kā man.

Krā: Klausies, Krū!

*Ik rītu, pirms dieniņa sākusies,
Tev, DEBESTĒVS, gribu es pateikties
Par gaismiņu, prieku, par debestiņu,
Par tēti, par brāli, par māmuliņu.
Tu modini mani un dāvinī spēku,
Tāpēc pie Tevis laimīga nāku
Un lūdzu, lai šodien ik britiņu
Mūs visus sargā un pieskatī TU!*

Šo dzejolīti es sacerēju DEBESTĒVAM! Tev patīk?

Krū: Protams, ka patīk! Mēs esam pamodināti un pieskatīti. Tā ir varena lieta!

Krā: Vai zini, kāpēc esmu tik priecīga? Šodien ir Māmiņdiena!

Krū: Patiešām! Tik ātri pienāca tā mīļā dieniņa!

Krā: Vai tev, brālīt, jau ir dāvana mammai?

Krū: Protams, ka ir!

Krā: Ko tu viņai dāvināsi?

Krū: Futbolfumbu!

Krā: Ko? Mammai futbolfumbu!? Viņai nu gan par šādu dāvanu nebūs nekāds prieks!

Krū: Toties man būs prieks.

Krā: Tev nav jādoma par savu prieku, bet gan par to, kā iepriecināt mammu! Ir taču Māmiņdiena, ne jau Vārņubērņa Krū diena!

Krū: Bet, kā lai zinu, ko mammai uzdāvināt?

Krā: Tev jādoma par to, kas mammai visvairāk patīk, ko viņa mīl.

Krū: Viņa mīl mani!

Krā: Tu viņai nevari dāvināt sevi, jo tu jau viņai esi!

Krū: Nu, vēl viņa mīl tēti.

Krā: Tētis arī viņai jau tāpat ir. Arī es viņai esmu un vecmāmiņa,

vectētiņš, un citi radi! Jādomā kaut kas cits, kaut kas, kas viņai patīk un viņu iepriecina.

Krū: Tā gan ir. Tev taisnība. Tad to futbolfumbu laikam būs jāuzdāvina tētim. Viņš to tāpat atdos man.

Krā: Atkal, Krū, tu domā par sevi.

Krū: Nē, tā vienkārši ir stratēģiska domāšana! Ļoti tālejoša man vēlamojā virzienā. Bet, protams, es ļoti gribu, lai mammai viņas īpašajā dienā ir priecīga sirsnība. Laikam jau mūsu sirsnības drusciņ atšķiras, ja reiz viņai prieku nesagādā futbolfumba. Māšuk, droši vien viņa nepriecātos arī par skrituļslidām, skrejriteni un arī par lidmašīnu ar pulti?

Krā: Domāju gan, ka nē. Zini, brālīt, varbūt mēs viņai varētu nodziedāt kādu mīlu dziesmiņu?

Krū: Ko?! Dziedāt? Vai tad dziesma vispār var būt dāvana? Kā tu to domā iesaiņot?

Krā: Tas nemaz nav jādara! Atceries, pavisam nesen skatījāmies, kā bērni dalījās ar saviem talantiem.

Krū: O, jā! Tas tik bija pasākums! Vesela talantu jūra! Skaisti zīmējumi, veidojumi, eksperimentējumi....

Krā: Eksperimenti, Krū!

Krū: Nu ja, ka viņi! Zini, tajā pasākumā bērni spēlēja arī mūzikas instrumentus, bet es par nožēlošanu gan neko tādu nemāku.

Krā: Atceries, tur bija gan dziedātāji, gan vingrotāji, gan suņu dresētāji...

Krū: Labi vēl, ka nebija vārņu dresētāju! Mūs jau mamma un tētis pietiekoši dresē!

Krā: To sauc par audzināšanu, Krū!

Krū: Jā, jā, mamma saka, ka bez tās no mums nekas prātīgs nesanāksot! Un taisnība jau ir. Atceries meitenīti, kura rūpējās par mājdzīvniekiem, visticām, salasīja oliņas un pie tam tās vēl saskaitīja! Protams, ka viņai to iemācīja vecāki. Tā jau ir tā audzināšana, vai ne? Zini, es domāju, ka DIEVS ir bērnus ļoti apdāvinājis ar lieliskiem talantiem!

Krā: Nu, redzi, ar DIEVA dāvanām daloties, var citiem sagādāt ļoti daudz prieka! Brālīt, Salamana pamācībās 17:8 ir sacīts, ka, **Ja kādam ir kas ko dāvināt, tad tam ir tā, it kā viņam piederētu kāds dārgakmens: lai viņš griežas kur grieždamies, visur viņu sauc par gudru.**

Krū: Nezinu kā tev, Krā, bet man gan neviena dārgakmeņa pilnīgi noteikti nav!

Krā: Ir gan! Tikai tos vajag atrast!

Krū: Neceri! Es pārzinu visas savas atvilktnes! Tajās nav neviena, ne paša mazākā dārgakmeniņa!

Krā: Šie dārgumi neguļ atvilktnēs, brālīt! Mēs varētu sameklēt savus talantus un tad ar tiem iepriecināt mammu Māmiņdiena! Es, piemēram, protu ļoti skaisti dziedāt!

Krū: Es, piemēram, neprotu!

Krā: Toties tu proti sacerēt dzejoļus! Izdomā mammai dzejolīti, un es to pārvērtīšu dziesmiņā! Es zinu, mamma būs laimīga!

Krū: Tā, Krā, ir lieliska idejiņa! Lūk, mans dzejolis:

*Pa siltu saules staru
Nāk māmiņdienas rīts
Un baltos ābelziedos
Nes gaišu prieku līdz.
Es meklēju tos vārdus,
Kas pateiks, sirds ko jūt:
Ak, mamiņ, ir tik labi
Ar tevi kopā būt!*

*Māmiņ, man priekš Tevis viss –
Dziesmiņa un dzejolis,
Saule, debess, ziedu plāva
Un vēl mīļa buča mana!*

*Tā kā bite
Ābelziedā
Tā es tavā
apskāvienā
Vienmēr, mamiņ,
gribu būt,
Pateikt visu,
sirds ko jūt!*

SIRSŅĪGI SVEICIENI VISĀM MĀMIŅĀM!

KONKURSA "CEĻOJUMS PA SĀLAMANA GUDRĪBAS TAKĀM" BALVIŅAS PAR MARTU SAŅEMS:

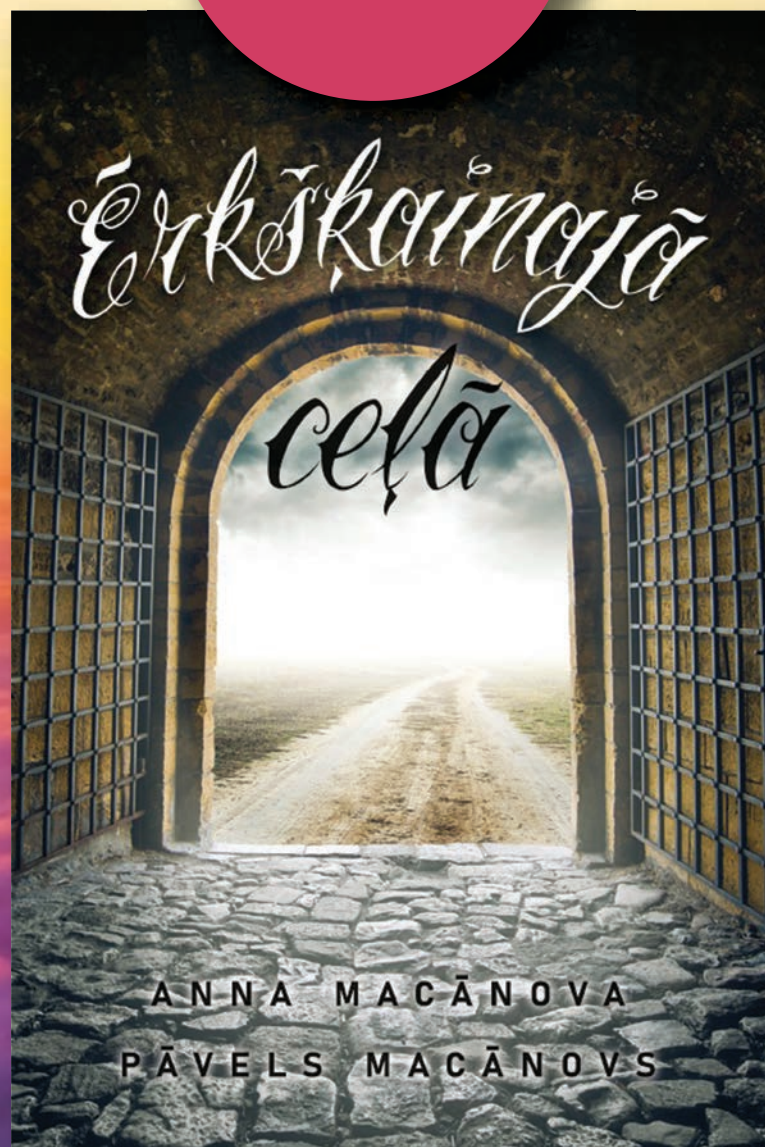
Alise, Laima, Agrita un Evita no Pļaviņām, Edvards, Loreta, Leila, Marija, Stefans, Tilānija un Emīlija no Rīgas, Betija un Lote no Limbažiem, Rainers, Arturs un Liene no Saulkrastiem, Anna, Johans, Aleksa, Teodors, Emīlija un Renārs no Smiltenes, Raivo no Kandavas, Marija no Ogres, Rasa no Rēzeknes, Markuss, Roberts, Lidijs, Alda, Santa, Evita, Enija, Daniela, Kristofers, Renārs, Kristers, Emīlija un Toms no Dobeles, Nellija un Margarita no Olaines, Lina Bērziņa no Madonas.

Pateicība arī visiem bērniem, kas piedalījās Talantu pasākumā! Lai Dievs palīdz šos talantus lietot Dievam par godu!

Dažas bildes no ZOOM Talantu pasākuma.

PATMOS
jaunums

**Drīzumā izdevniecības
"Patmos" grāmatu centrā!**

Patiess stāsts par drosmīgajiem Dieva bērniem, kuri saglabāja uzticību savam Kungam izsmejoša pūļa vidū, Staļina lēģeros, cietsirdīgas atšķirtības un nāves draudu priekšā.

Šīs grāmatas materiāli krāti veselus 40 gadus. Visu šo laiku tie tika glabāti slēptuvēs, gaidot savu lasītāju.

Pirmo reizi izdota 1995. gadā, kad ticīgajiem vairs nedraudēja "tautas ienaidnieku" liktenis, tā ir tikpat aktuāla arī šodien, kad robežas starp pasauli un draudzi pamazām zūd un kompromiss kļūst par ierastu lietu. Tās liecība stiprinās visus, kuriem uz mūžīgo dzīvi jāiet pa ērkšķu ceļu.

WWW.PATMOS.LV